

List k 1. januáru 2013

Duchovný život

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami! „*Mária, Matka vysloveného „áno“, ty si počúvala Ježiša, ty poznáš farbu jeho hlasu i tlkot jeho srdca. Hviezda ranná, rozprávaj nám o ňom a hovor nám o svojej ceste, aby sme ho nasledovali na našej ceste viery.*“
(Modlitba Benedikta XVI.)

S Pannou Máriou, Božou Matkou a Matkou Spoločnosti, začíname tento nový rok. Do jej rúk vkladám svoje prania pre každú z vás a jej príhovoru zverujem svoje modlitby na vaše úmysly. Táto modlitba je veľmi konkrétna a aktuálna vďaka vašim milým listom, ktoré ste mi k Vianociam poslali. Píšete mi o živote svojich komunit, o tom ako ste začali Rok viery, o vašej oddanej láske k Spoločnosti i o svojej solidárnosti so sestrami, ktoré prežívajú dramatické situácie, akými sú vojny či prírodné katastrofy... V listoch sa zmieňujete aj o svojej snahe pomáhať všetkým ľuďom zasiahnutým ekonomickou i morálnou krízou, ktorá dolieha na našich súčasníkov po celom svete.

V tento prvý januárový deň roku 2013 začíname novú etapu nášho života. Možno to bude rok nášho poslania do misie, možno rok našich dvadsiatich piatich či päťdesiatich rokov povolania, možno to bude posledný rok nášho života, podľa toho, aký je Boží plán lásky s každou z nás. Nech sme kdekoľvek, vzdávajme vďaka Pánovi za uplynulý rok a odhodlane vykročme na cestu nového roka. Určite ste tak už osobne i v komunitách urobili počas koncoročnej duchovnej obnovy, predsa však mi dovoľte, aby som sa k nemu ešte raz vrátila spolu s vami.

2012

VĎAKOREČIŤ PÁNOVI ZA SPOLOČNOSŤ

Ďakujeme Bohu za to, že naša Spoločnosť, ktorá v novembri oslávi 380 rokov svojej existencie, je dnes tak ako včera povolaná slúžiť Kristovi v chudobných. Sv. Vincent nás k tomu naliehavo povzbudzoval: „*A to z lásky, pre Boha, pre chudobných ... Aký väčší úkon lásky by sme mohli urobiť, ako celkom obetovať svoj život, svoje bytie i prácu pre spásu a úľavu trpiacich!*“¹ Keď sa vraciam k vašim listom, vidím snahu o výchovu a vzdelávanie, o zdravie a o celkový rozvoj detí, mládeže i dospelých, činnosť v prospech obetí obchodovania s ľuďmi, citlivú, konkrétnu pomoc emigrantom, utečencom a ľuďom na okraji spoločnosti, skutočnú pastoračnú prácu vo väzniciach, v nemocniciach a na školách... Ďakujeme Bohu za jeho milosť, vďaka ktorej sme boli vnímavé na potreby chudobných a mohli sme na ne odpovedať v spolupráci s ďalšími a tiež sa nechať pretvárať ľuďmi, ktorým slúžime.

Posolstvo Božiemu ľudu z nedávnej Biskupskej synody, ktorá sa konala v októbri 2012, potvrdzuje aktuálnosť našej charizmy a jej úzku súvislosť s novou evanjelizáciou: „*Postaviť sa po boku toho, kto je zranený životom, nie je len otázkou sociálneho cítenia, ale je to predovšetkým duchovná skúsenosť. V tvári chudobného totiž žiari tvár samotného Krista (...) Chudobní majú mať v našich spoločenských privilegovaných miestach, z ktorého nie je nikto vylúčený a ktoré má odrážať spojenie Ježiša s nimi. Prítomnosť chudobných v našich spoločenských miestach má tajomnú moc: premieňa ľudí viac než reči, učí ich vernosti, umožňuje im pochopiť krehkosť života, vyvoláva potrebu modlitby – skrátka vedie ku Kristovi.*“²

Vzdávajme vďaky Pánovi aj za štúdium a reflexiu každej provincie nad Príručkou pre sestry služobnice. Kiež by pomohla každej miestnej komunite byť živou bunkou Cirkvi a sprítomňovať Spoločnosť na tom mieste, kde každá DKL zjednotená so sestrami žije svoje povolanie.³ Spoločnosť má 213 seminárskych sestier a 983 mladých

¹ Svätý Vincent, 24. novembra 1658, Coste VII, s. 382.

² Posolstvo z Biskupskej synody o novej evanjelizácii, 12.

³ Porov. Konštitúcia 81.

sestier od poslania do misie do 10 rokov povolania, ktoré potrebujú solídnu miestnu komunitu, *miesto lásky, ktoré podporuje ľudský a duchovný rozvoj, ako aj apoštolskú tvorivosť.*⁴

Chcela by som tiež poďakovať Pánovi za návštevy, ktoré som vykonala vo vašich provinciách za posledných 6 mesiacov. Navštívila som Emmitsburg (Prov. sv. Lujzy USA), Južnú Indiu, Slovinskú provinciu (Slovinsko, Macedónsko, Chorvátsko), Kosovo (Albánska oblasť), Líbyu (Pamplónska prov.) a Istanbul, kde som mohla pozdraviť sestry z Nemocnice svätého Juraja (Prov. Graz-Stredná Európa) ako aj sestry z Nemocnice pokoja (Prov. Švédsko-Turecko).

Každá návšteva je pre generálne radkyne i pre mňa príležitosťou k počúvaniu, k poznávaniu, k stretnutiu vincentskej rodiny a k oslave Boha za charizmu sv. Vincenta a sv. Lujzy v dielach vo všetkých kútoch sveta.

2013

BYŤ TVORCAMI POKOJA

Od evanjelia zo sviatku Narodenia Pána až po evanjelium, ktoré nám predkladá liturgia dnešného dňa, Panna Mária nič nehovorí; je pri svojom Synovi, kontempluje, uchováva udalosti vo svojom srdci a rozjíma o nich. Jej mlčanie spojené s adorovaním vedie aj nás ku kontemplácii. Som si istá, že ste znova boli udivené pokojom, ktorý vyžaruje z jasieľ. Pápež Benedikt XVI. nás vo svojom novoročnom posolstve vyzýva, aby sme sa stali šíriteľmi pokoja, Božieho daru a ľudského úsilia: „*Cirkev je presvedčená o tom, že je nevyhnutné nové ohlasovanie Ježiša Krista, prvý a základný faktor integrálneho rozvoja národov a pokoja. Ved' Ježiš je náš pokoj, naša spravodlivosť a naše zmierenie (porov. Ef 2,14; 2 Kor 5,18). Šíriteľ pokoja, je podľa Ježišovho blahoslavenstva ten, kto hľadá dobro bližneho, plné dobro ducha a tela, dnes, ale aj zajtra.*“⁵

⁴ Porov. Konštitúcia 32a.

⁵ Benedikt XVI., Posolstvo k 1. januáru 2013, 3.

Cirkev môže dnešnej ľudskej spoločnosti preukázať službu tým, že jej prinesie nádej a ukáže cestu pokoja. My sme v Cirkvi predovšetkým *svedkami Kristovej lásky cez našu službu, náš život a blízkosť chudobným*⁶, znakom toho, že nezištnosť, odpustenie a evanjeliové odmietnutie konania z vypočítavosti sú účinnými pákami na hýbanie svetom, a že pokoj i spravodlivosť sú možné.

PRIJAŤ ZMENY

Už niekoľko mesiacov sa 16 provincií Spoločnosti s odvahou pripravuje na reorganizáciu, ktorá sa zavŕši zriadením nových provincií:

- Provincia Kanárskych ostrovov, Granady a Sevilly vytvoria 15. marca provinciu „Južné Španielsko“ („España Sur“)
- Rímska, Sienska a Turínska provincia sa 31. mája zlúčia do provincie „Svätý Vincent - Taliansko“ („San Vincenzo Italia“)
- V júli sa v Južnej Amerike a Karibiku zrodia tri nové provincie:
 - * 16. júla provincie v krajinách: Kuba, Haiti, Portoriko a Dominikánska republika vytvoria „Karibskú provinciu“ („El Caribe“)
 - * 18. júla sa spojí Bogotská a Venezuelská provincia a vytvoria provinciu „Zázračná medaila – Bogota-Venezuela“ („La Milagrosa – Bogota-Venezuela“)
 - * 21. júla sa zrodí provincia „Misijná Panna Mária – Južná Amerika“ (Nuestra Señora de la Misión – América Sur“, ktorá zlúči provincie Argentíny, Bolívie, Čile a Paraguaja.

Aj ďalšie provincie v Európe, v Ázii a v Afrike sa postupne reorganizujú. Generálna rada je svedkom živého ducha viery sestier, ktorých sa reorganizácia týka, ako aj dynamizmu medziprovinciálnych komisií poverených prípravou a priebehom zoskupenia provincií pod zodpovednosťou vizitátoriek a ich provinciálnych rád. Aj v tom vidím veľmi konkrétny znak príslušnosti k Spoločnosti, čo pomáha prekonať súčasné hranice provincií, a tak pripraviť Spoločnosť budúcnosti.

⁶ Porov. Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 13.

SLÁVIŤ ROK VIERY S NAŠIMI BLAHOSLAVENÝMI ŠPANIELSKYMI SESTRAMI

Blahorečenie našich 27 španielskych sestier (a jednej z ich spolupracovníčok, ktorá bola členkou združenia Máriiných detí), mučeník viery v 20. storočí, bude v r. 2013 tiež jednou z významných udalostí. Ako som vám nedávno napísala, blahorečenie sa uskutoční 27. októbra v Tarragone, v meste s veľkým historickým a náboženským dedičstvom.

Vernosť našich sestier svojmu úplnému darovaniu sa Bohu a chudobným, povolaniu a zverenej službe je odpoveďou na výzvy, ktoré sv. Vincent a sv. Lujza adresovali prvým sestrám: „Z krvi našich sestier povstanú ďalšie a pre ich zásluhy Boh udelí milosť tým, ktoré sa neustále posväcujú.“⁷ „Mali by ste byť celkom sväté, pretože máte neustálu príležitosť slúžiť Bohu a chudobným.“⁸

Ich svedectvo tiež poukazuje na všeobecné povolanie ku svätosti, ktoré nanovo pripomenul II. Vatikánsky koncil: *Láska k Bohu a k blížnemu, prežívaná v plnosti.*⁹

ZÁVER

V tento prvý deň nového roku sa znova obráťme na Pannu Máriu. Zahľadme sa na ňu, ako sa modlí, medituje, predstavuje nám svojho Syna. Privlastnime si jej vieru a dôveru a ako ona *uprime svoje oči na Ježiša, pôvodcu a zavŕšiteľa viery* (Hebr 12,9); *v ňom nachádza svoje naplnenie každá námaha a túžba ľudského srdca.*¹⁰

Každej z vás prajem požehnaný Nový rok a v oddanej sesterskej láske vás uistujem o svojich modlitbách.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

⁷ Svätý Vincent, 4. augusta 1658, Coste X, s. 551.

⁸ Svätá Lujza, L. 113 druhý, Duchovné spisy, s. 122.

⁹ Porov. Lumen Gentium, 42.

¹⁰ Porta Fidei, 13.

Prednáška z 1. januára 2013
Materský dom, Paríž

Vchádzať tesnou bránou: Rok viery a vincentská cesta

«*Osviež moje srdce v Kristovi*» (Flm 1,20)

Požehnaný nový rok! Prosím Pána, aby tento nový rok bol časom milosti a dobrodení pre Spoločnosť dcér kresťanskej lásky na celom svete. Nech nás tento nový rok priblíži k Ježišovi Kristovi, chudobným, našim sestrám a všetkým našim bratom a sestrám. Pri týchto prianiach pre vás som sa nechal inšpirovať slovami svätého Pavla Onezimovi: *Nech sú vaše srdcia osviežené v Kristovi!*

Vzpruhu hľadáme rôzne: sviežosť vánku v niektorý horúci deň, pohár vody pre uhasenie veľkého smädu, výživného jedla pre posilnenie, dobrej odpočinkovej noci po dlhom pracovnom dni, chvíle uvoľnenia a rozhovorov v komunite a zvlášť náš čas ročných exercícií. Všetky tieto príklady sú spôsoby, ako si zachovať pokoj a zdravie.

Keď nám Cirkev ponúka Rok viery, dáva nám príležitosť osobnej a komunitnej vzpruhy, posily. Pápež Benedikt XVI. vo svojom apoštolskom liste *Porta Fidei*, ktorým vyhlásil tento Rok viery 11. októbra 2012 pri príležitosti 50. výročia otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu, nás volá: «*znovu objaviť cestu viery, aby čoraz viac vychádzala najavo radosť a nové nadšenie zo stretnutia s Kristom*» (PF 2). Metafora dverí ako prechodu sa nachádza vo Svätom písme, zvlášť v Ježišových slovách.

V Evanjeliu svätého Lukáša, ktoré budeme tento rok často

počuť, Ježiš volá svojich učeníkov, aby sa k nemu pridali, kráčali za ním ako spolupracovníci pri ohlasovaní Božieho kráľovstva – úloha, ktorá si žiada veľa času, síl a zriekania. Zástupy žasnú nad mocou Ježišových slov a skutkov, ale sú váhavejší, ak sa majú skutočne rozhodnúť nasledovať ho. Nie je prekvapujúce, že niektorí hľadali ľahšiu cestu, tým Ježiš hovorí: *«Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo hovorím vám: Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť»* (Lk 13,24).

Dvere viery, ktorými prechádzame v rôznych významných chvíľach života, sa podobajú všetkým ostatným dverám: majú prah, veľké veraje a pánty, aby sa dvere udržali, ďalej zámok a kľúč. V dokumente *Porta Fidei* nám Svätý Otec pripomína, že dvomi verajami viery sú Božie slovo a Eucharistia. Sú to neoddeliteľné prvky každodenného stretnutia s Pánom: veraje pre srdcia, ktoré hľadajú Boha. Benedikt XVI. poznamenáva: *«Musíme znovu nájsť chuť sýtiť sa Božím slovom, verne odovzdávaným Cirkvou, a chlebom života – darmi ponúkanými všetkým tým, ktorí sú jeho učeníkmi»* (PF 3). Počúvaním a prijímaním Božieho slova a zároveň Kristovho tela sa stávame rozhodnejšími svedkami Zmŕtvychvstalého vo svete zranenom naším osobným hriechom a štruktúrami hriechu.

Každodenným stretnutím s Pánom si uvedomujeme, že prekročiť dvere viery sa nekoná raz navždy, ale sa musíme k nej vrátiť často, nielen sami, ale aj ako spoločenstvo a ako Cirkev. Preto tento Rok viery je tiež odrazovým mostíkom pre zapojenie sa do novej evanjelizácie. To bola téma Biskupskej synody v októbri, na ktorej som sa zúčastnil ako zástupca spoločností apoštolského života. Aký je cieľ novej evanjelizácie? *«Presvedčivejšie cirkevné úsilie... aby sa odhalila radosť z viery a nadšenie pri odovzdávaní viery... viera totiž rastie, keď sa prežíva ako skúsenosť prijatej lásky a keď sa odovzdáva ako skúsenosť milosti a radosti.»* (PF 7)

Aby sme mohli otvoriť dvere, potrebujeme kľúč. V literatúre kľúč symbolizuje často autoritu a moc. Ježiš však odolával týmto obrazom a vyzýval svojich učeníkov, aby vykonávali vedenie ako službu. Ako nasledovníci Vincenta de Paul a Lujzy de Marillac, našim

klúčom je charizma. Pomáha nám otvoriť dvere viery, mať prístup k Ježišovi Kristovi a viesť tam druhých. Vincentská cesta je cestou viery, ktorá umožňuje rozpoznať Krista v chudobných, milovať ho našou službou chudobným a prihovárať sa Bohu v ich mene ako i pred ľuďmi. Nasledujeme Ježiša, prvého evanjelizátora chudobných ako svätý Vincent a svätá Lujza, pričom máme na pamäti jeho slová: «Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili» (Mt 25,40).

Svätý Otec sa dotkol podstaty významu slov «*Kristova láska nás poháňa*», keď poznamenáva: «*Nemálo kresťanov s láskou venuje svoj život opusteným, marginalizovaným alebo vylúčeným... pretože práve v nich sa odráža tvár samého Krista*» (PF 14).

Navrhujem tu tri záväzky: **úvahu, lútosť a nanovo sa obetovať**. Tieto tri slová začínajúce na „r“ (vo francúzštine „réflexion, repentir, réengagement“, pozn. prekl.) nie sú len podnetmi zo Synody, ale aj hodnotami, ktoré sa podivuhodne prejavujú v živote Vincenta a Lujzy.

1. ÚVAHA

Pri organizácii nášho dňa si vyhradzuje čas na modlitbu a úvahu, meditáciu. Ale počas Roku viery sme povolaní konať to hlbšie. Za tým cieľom navrhujem nasledovné:

- Aby liturgické obdobia pôstu, Veľkej noci, Turíc, adventu a vlastné sviatky vincentskej rodiny boli časom úvahy nad Božím slovom. Vieme, aký hojný prameň milostí nám prináša Sväté písmo a liturgia. Využime z neho viac v tomto roku 2013.

- Aby tento rok bol príležitosťou k čítaniu dokumentov Druhého vatikánskeho koncilu, zvlášť *Lumen Gentium* a *Gaudium et Spes* a aby sme nad nimi uvažovali osobne a s komunitou. Tieto dve konštitúcie boli a stále sú faktormi premeny pre nás samých, pre Cirkev a pre svet.

2. LÚTOSŤ

Lútosť je slovo, ktoré vzbudzuje živé emócie v súčasnom svete. Niektorým sa zdá, že je to už prekonaný a neužitočný spôsob užívania nášho času. Aj veriaci ju považujú za nevyhnutné zlo, s ktorým sa musia vyrovnávať vo sviatosti zmierenia počas pôstneho a adventného obdobia. Ale tento Rok viery nás volá trochu pokročiť. Ako to poznamenali konciloví otcovia na Druhom vatikánskom koncile: «Cirkev... je svätá a zároveň stále potrebuje očisťovanie, ustavične kráča cestou pokánia a obnovy» (LG 8). Tento Rok viery je «výzvou na opravdivé a nové obrátenie k Pánovi, jedinému Spasiteľovi sveta» (PF 6). Aby sme to dokázali, navrhujem:

- V tomto roku dobre využijeme duchovné vedenie a sviatosť zmierenia. Vyhľadávajme milosť lepšie pochopiť pôvod nášho hriechu: návyky, ktoré nám zabraňujú vidieť a prijať Ježišovu lásku. Keď budeme mať odvahu uznať, že sme vykúpení hriešnici, potom sa budeme môcť obrátiť.

- Modlime sa, aby sme sa odhodlali k zmiereniu s niekým z našej komunity alebo našej rodiny, s kým sme pohnevaní. Či už bude naše úsilie uznané alebo vzájomné, dokazujeme tým otvorenosť voči Božiemu milosrdenstvu.

3. NANOVO SA OBETOVAŤ

Aby sme boli verní Kristovi, musíme sa neustále rozhodovať pre jeho nasledovanie. Obaja, aj svätý Vincent, aj svätá Lujza sú vynikajúci vodcovia v tejto oblasti. Nikdy neprestali nanovo sa rozhodovať pre Krista, či už keď zakladali duchovné spoločenstvá, laické skupiny a novátorské a trvalé charitatívne diela. Keď museli čeliť mnohým ťažkostiam, prosili si od Boha silu, aby sa mu nanovo obetovali.

“Páni, akú dôveru máme mať, keď nás Boh uvedie do

hociktorého stavu, lebo on sa postará aj o to, čo nám je potrebné... Prosme jeho božskú dobrotu, aby nám dala veľkú dôveru k udalostiam, ktoré sa nás týkajú. Nič nám nebude chýbať, keď mu budeme verní. On sám bude žiť v nás, bude nás viesť, obháji nás a bude nás milovať» (Sv. Vincent de P., list 198 z 2. februára 1659, Coste XII, s. 141-142)

V našej dobe musia mnohé provincie čeliť realite starnutia, stále zriedkavejším povolaniam, zatváraníu komunít a diel, spájaniu provincií a môžeme sa pýtať: Ako sa môžeme v súčasnosti nanovo obetovať?

Mať účasť na Roku viery s obnovenou láskou k našej charizme nám môže pomôcť prijímať úmysly Božej lásky s nami v súčasnosti. Obrátenie je proces očisťovania, ktorý trvá celý život. Pokojné prijímanie zmien a úloh v komunite a apoštoláte nás vedie k hlbšej viere v Boha a k vrúcnejšej láske k druhým. Ako hovorí dokument *Porta Fidei*: «[Viera] nás sprevádza životom a umožňuje nám vždy novým pohľadom vnímať zázraky, ktoré Boh pre nás koná» (PF 15).

Začal som myšlienkou o «tesnej bráne» v Lukášovom evanjeliu. Naši zakladatelia vstúpili touto tesnou bránou tým, že boli ľuďmi viery, spravodlivosti, lásky. Nechali nám kľúč charizmy, aby sme vstúpili Bránou viery a priviedli aj druhých k jej prekročeniu. Nech tento nový rok je časom, kedy budeme naďalej žiť ich dedičstvo: lásku k Ježišovi a lásku k chudobným na Boha.

Končím myšlienkou svätej Lujzy: «*Prosím Ježiša..., ktorý prišiel na tento svet, aby bol vašou silou a útechou na začiatku tohto nového roku*» (L. de M., *Duchovné spisy*, List 650, s. 666).

G. Gregory GAY, CM
Generálny predstavený

Duchovná obnova na konci roka
Materský dom, Paríž

Príbehy o anjeloch

Ú V O D

Vo vianočnom období viac ako v iných obdobiach, okrem Veľkej noci, počujeme veľa príbehov o anjeloch: pri stretnutí Zachariáša v Jeruzalemskom chráme, pri pozdrave pri Zvestovaní, pri narodení Ježiša s anjelským zborom, ktorý ohlasuje radostnú novinu, ďalej pri posolstve Jozefovi, aby sa postaral o Svätú rodinu. V týchto opisoch sú anjeli poslami radosti.

Pozdravy, ktoré posielame a dostávame, piesne, ktoré spievame, nám často predstavujú a hovoria o anjeloch.

Dnes by som sa chcel s vami podeliť o niekoľko úvah o anjeloch vo svetle apoštolského listu *Porta Fidei*. Ako prehĺbiť našu vieru a byť jej svedkom v našom súčasnom svete? Žeby anjeli boli na to odpoveďou?

Niektorí ľudia sa ma pýtajú, či verím na anjelov. Táto otázka sa mi niekedy zdá tendenčná. Iní, ktorí si myslia, že som liberálny, si myslia, že neverím na tieto nadprirodzené bytosti. Iní zase, čo si myslia, že som konzervatívny, si myslia, že skutočne verím v týchto privilegovaných okrídlených Božích poslov. V skutočnosti sa pýtam a žasnem nad týmito anjelmami. Myslím si, že Boh komunikuje osobne s každým a teda i so mnou, cez „príbehy s anjelmami“, ako som to nazval. Dovoľte, aby som vám niektoré rozpovedal.

Jedno z týchto rozprávání pochádza z New Yorku a stal sa pred niekoľkými rokmi. Všetky ostatné sa stali tu, v Paríži, v našej štvrti počas tohto uplynulého roku. Tieto skúsenosti sa môžu stať všade a s hocikým. Myslím si, že sa stávajú často, ale my nie sme vždy voči nim pozorní.

Keď som v Paríži, viackrát za deň prejdem od ulice de Sèvres /sévvr/ k ulici du Bac. Na tejto krátkej trase stretávam desiatky ľudí, ktorí vchádzajú a vychádzajú z obchodného domu „Bon Marché“ /bõnmaršé/, aleje Kaplnky Panny Márie Zázračnej medaily alebo z Kaplnky svätého Vincenta.

I. MOJE PRÍBEHY S ANJELMI

DIEVČATKO A KOLÁČ: TOMU SA PODOBÁ ZÁVISLOSŤ NA BOHU

Na ulici du Bac /dü bak/, vedľa Materského domu je veľký obchodný dom „Bon marché“ /bõnmaršé/, ktorý ponúka všetko, čo sa len dá kúpiť, vrátane potravín. Keď idem do svojej kancelárie, prechádzam pozdĺž tohto obchodu viackrát za deň. Často tu vidím krátke 10-sekundové scény, ktoré by som rád nafilmoval. Napríklad túto: jedna matka vychádza so svojou dcérou z obchodu, kde jej kúpila koláč a pri východe jej ho už odbaľuje. Fascinuje ma toto dieťa: jej oči sú úplne uprené na ruky svojej matky a na koláč. Dieťa sa kolíše spredu dozadu a z času na čas zahopsá. Bolo by ťažké nájsť pravdivejšiu ilustráciu spokojnosti, závislosti, úplnej dôvery a očakávania. Jednoduchý pohľad na ňu rozveselí. Táto scéna mi pripomenula spôsob, akými máme byť pred Bohom: jednoduchými, závislými, spokojnými, šťastnými.

Pýtal som sa, či táto jednoduchá udalosť bola pre mňa lekciami pre moju vieru. Viem, aký je Boh úžasný a neprestáva sa starať o svoje deti. Či mi matka s dievčatkom pripomenuli moju vlastnú potrebu závisieť na Bohu, byť vždy pozorným na jeho dobrotu a túžiť po prijatí

všetkých jeho darov, ktoré mi chce dať? Už len fakt, že viem, ako som Bohom milovaný a ako On chce, aby som od neho závisel, je úžasnou lekciou. Pripomína mi, aby som bol šťastný – mal úsmev na perách a radostne kráčať? Či nebola táto skúsenosť pripomienkou Boha o pravde nie napísanej v knihách, ale prežitej pred mojimi očami: že závislosť na Božej prozreteľnosti je charakteristickou črtou našich Zakladateľov? Je úžasné veriť a spoznávať i uznávať dobré veci, ktoré Boh chce dať svojim deťom podľa toho, čo si prajú. Možno mi Boh poslal práve týchto dvoch anjelov, aby ma poučil...

ŽOBRÁK A BAGETA: OBVYKLÁ ŠTEDROŠŤ

Jeden chudobný muž často sedáva na schodoch do Kaplnky svätého Vincenta de Paul a usiluje sa získať almužnu od okolo prechádzajúcich ľudí. Jedného dňa som ho videl, ako žobronil od jedného muža, ktorý bol na nákupy v obchodnom dome *Carrefour*. Tento muž jednoducho otvoril svoju tašku a podal mu bagetu. Zdalo sa to byť bežné a zjavne nepredvídané. Často som videl ľudí kupovať niečo v jednom z týchto obchodov ako rezervu pre podobné stretnutie. Obdivujem týchto štedrých ľudí a poučujú ma o nezištnosti. Pomáhajú mi uvedomiť si môj nedostatok rezervy pre tých, ktorí sú v núdzi. Toho dňa ma dojala spontánnosť daru bagety, pretože tento darujúci muž skoro ani nezmenil vzhľad. Pýtal som sa, čo sa stane, keď sa vráti domov a jeho rodina sa opýta, kde je chlieb. Táto spontánna štedrosť mi pripomenula dobrotu srdca: vidieť potreby a odpovedať na ne bez počítania ceny či strachu z dôsledkov. Pre mňa to bola ďalšia lekcia pre moju vieru: skutočná odpoveď Bohu, skutočný úkon dobroty nie sú kalkulované, ale slobodné a okamžité.

Vieme, že Vincent a Lujza vyhľadávali podporu u hmotne zabezpečených ľudí. Tým mali možnosť odpovedať na potreby chudobných a to s nezištnou štedrosťou. Bola to rodina Gondiová a panie kresťanskej lásky. Tí podporovali Vincenta a jeho kňazskú službu; umožňovali mu prideľovať potravu, poskytovať strechu nad

hlavou, lieky sirotám, utečencom a raneným. Vincent a Lujza nezhrmažďovali bohatstvo, peniaze a prostriedky darované v presne danej chvíli. Používali ich na pokrytie potrieb chudobných. Vincent ukázal, ako byť veľkodušným a povzbudzoval k tomu aj kňazov Misijnej spoločnosti a dcéry kresťanskej lásky.

Môj jednoduchý príbeh človeka, ktorý obdaroval chlebom iného muža, je možnože takým anjelským príbehom, ale je vrytý do bežného života nášho mesta. Pripomína mi potrebu byť chudobným a veľkodušným a vyzýva ma k hlbokej viere v toho, ktorý mi dal povolanie nasledovať Vincenta a Lujzu v ich nasledovaní Krista, evanjelizátora chudobných.

PREHĽADÁVAŤ KONTAJNERY: PÝCHA A CHUDOBA

Viacrát v týždni prechádzam večer po parížskych uliciach a prechádzam popri asi desiatke zelených kontajnerov, ktoré čakajú na vyprázdnenie pred obchodným domom *Carrefour*. Nie je zriedkavé vidieť ľudí okolo týchto kontajnerov plných nepredaného tovaru, ako v nich hľadajú potraviny. Prinášajú si so sebou rôzne tašky a napíňajú ich týmito nájdenými pokladmi. Niekedy je tam celá rodina: matka, otec a deti. Je mi trápne prechádzať okolo nich, a tak sa dívam inam, nechcem sa zdať, že ich pozorujem, keď si berú to, čo supermarket vyhodil. Ale títo ľudia sa moc nezaujímajú, či sa na nich dívam alebo nie. Ich potreby ich nútia k tejto činnosti a zotierajú akýkoľvek pocit hanby. Hanbím sa ja, pretože nie som v núdzi. Od týchto ľudí sa tiež poučujem. Možno sú to anjeli preoblečení za chudobné Božie deti, ktoré sa ma spytujú na moju pýchu a úroveň pohodlia. Možno mi hovoria o tom, čo je pravý hlad... Možno chcú vedieť, aký druh člena vinčentskej rodiny som...

Neviem si seba predstaviť, ako jem jablko nájdené v pouličnom kontajneri. Som dobre živený, a preto sa mi zdá nemožné nachádzať jedlo v tom, čo bolo odhodené. Je mi teplučko v kabáte, že si ani neviem predstaviť, že by som nosil obnosené oblečenie. Moja posteľ je taká pohodlná v porovnaní s kartónom rozprestretým pod dekou

a vystaveným nečasu. Nechcem tým povedať, že by sme mali žiť v takých biednych podmienkach, ale navrhujem, že by sme si vždy vedeli uvedomiť, akú veľkú šancu máme a aby sme za to boli vďační. Rovnako potrebujem nezabudnúť na biedu, v ktorej žijú mnohí ľudia.

Vincent a Lujza poznali krajné stavy, do ktorých sa človek môže dostať, keď je hladný a biedny. Nenechali sa zastaviť ich povahami a nepríjemnými reakciami. Podľa svojho poznania sa usilovali odpovedať na naliehavé potreby čo najtaktnejšie a najužitočnejšie. Pozývajú nás, aby sme chudobných považovali za *«našich pánov a učiteľov»*. Ak sa až príliš podobajú na anjelov, práve tým skôr by sme sa mali usilovať si ich vážiť! Spomínate si na spôsob, akým je opísaný posledný súd v 25. kapitole Matúšovho evanjelia? Tí, ktorí sú po pravici, ako aj tí, ktorí sú po ľavici, sa pýtajú rovnako: «Kedy sme ťa videli hladného..., alebo smädného, alebo nahého, alebo chorého, či vo väzení...?» Tí, ktorí sú v núdzi, sa nepodobajú anjelom, ani Ježišovi, ale majú nimi byť pre nás. Tento príbeh sa odohráva každý deň na našich uliciach. Je to evanjelium v skutočnom živote. Naozaj si vyžaduje našu vieru a pozornosť. Je to nové konkrétne poučenie pre náš sľub chudoby a výzva byť pokornejšími a citlivejšími.

DIEVČATKO A JEJ SLOVÁ «UŽ ŤA NEMÁM RADA»: BOŽIA LÁSKA A JEHO ODPUSTENIE

Pred niekoľkými rokmi, keď som pracoval na Univerzite „St John“ v New Yorku, zažil som dosť pozoruhodnú udalosť. Jedného dňa som sedel v parku a čítal som. Na susednej lavičke sedela mladá žena s dievčatom. Keď matka nechcela nechať robiť niečo svoju dcérku, táto jej nespokojná prejavila svoj hnev nepríjemnými gestami a slovami, čo pritiahlo moju pozornosť. Napokon sa dieťa postavilo pred svoju matku, prekrížilo si ruky a nahlas povedalo: «A už ťa nemám rada». A potom sa zvrtilo a odišlo. Zostal som ohromený a díval som sa okolo seba, či niekto ďalší nepočul prehlásenie dievčatka. Nie, bol som jediný divák. Sila prehlásenia dievčatka bola zosilnená jej vekom a schopnosťou, ktoré vedia deti úplne vložiť do prítomnej

chvíle. Díval som sa na matku, bola pokojná, zdvihla sa, išla za dcérou, pobožkala ju na čelo a povedala jej: “Ale ja ťa ešte mám rada“. To vyriešilo celý konflikt. Dievčatko sa rozplakalo a priznalo, že nemyslelo si to, čo povedalo a že má ešte rada svoju mamu. Matka povedala jednoducho: «Ja viem». Potom zaviedla svoje dieťa k lavičke a rozprávali sa o iných veciach.

Táto scéna mi pripomenula miesto hriechu, ľútosti a odpustenia v mojom živote. To, čo sa odohralo za niekoľko minút, mi pomohlo uvedomiť si môj spôsob jednania s Bohom, moju svojhlavosť chcieť tak často robiť svoju vôľu, ale aj veľkosť Božej lásky. Nepoznal som týchto ľudí a myslím, že som ich už nikdy nestretol. Bol som dojatý a veľmi dobre si spomínam na túto udalosť. Naďalej mi pomáha myslieť na Božiu lásku ku mne a moju popudlivosť v mojom egoizme a hriechu. Viem, že Boh ma naďalej miluje a neustále ma volá, aby som sa k nemu vrátil.

Často som dojatý zmyslom, ktorý mali Vincent i Lujza pre ich vlastný hriech, priťahovali pozornosť na ich slabosti a zodpovednosť za chyby Spoločnosti či Misijnej spoločnosti. Ale vedeli, že Boh sa ponáhľa odpúšťať. Ich zmysel pre Ježišove poslanie a službu, ako aj ich vlastné povolanie, bolo charakterizované úplnou závislosťou na Božej láske. Z toho plynie poučenie, ktorému nás môžu naučiť anjeli, aby naše srdcia boli otvorené: aby videli a počúvali s vierou.

ŽENA S BÁBIKOU V KAPLNKE MATERSKÉHO DOMU: OTVORENOSŤ A POSÚDENIE

Jedného dňa som bol v kancelárii a rozhodol som sa ísť na tribúnu, ktorá je pozdĺž kaplnky, aby som tu rozjímal a tiež pozrel sa na pútnikov. Do kaplnky prišla jedna žena a kráčala rovno k zábradliu oltára, kde si kľakla. Mala so sebou tašku. Keď si kľakla, otvorila svoju tašku, vytiahla bábiku a počas modlitby ju držala v náručí. Keď som sa díval na túto scénu, myslel som si, že táto žena je mentálne chorá, a preto som sa nad tým nepozastavil. Avšak počas dňa sa mi stále

vracala vízia na túto ženu a začal som mať výčitky, že som ju považoval za duševne narušenú. Potom som si povedal, že nemám právo posudzovať ju, pretože som nevedel, čo predstavovala pre ňu táto bábika, ani komu patrila, ani akým spôsobom jej pomáhala nadviazať vzťah s Pánom Ježišom. Nemám právo domnievať sa, čo je dobré a čo zlé. Možnože jej vzťah s Pánom je lepší ako môj. V každom prípade Boh ju tiež má rád. Určite to bol anjel, ktorý ma poučoval o existujúcich rozdieloch medzi ľuďmi a dôležitosti prijímať ich takých, akí sú. Takto mám rozvinúť svoju otvorenosť voči druhým, uznať, že existujú aj iné spôsoby modlitby, aké používam ja, prestať si myslieť, že som normou, podľa ktorej majú byť ostatní posúdení. Mojm poslaním je pomáhať druhým rásť v ich viere a nie prispôbovať ju mojej.

Hoci v týchto príbehoch nešlo priamo o anjelov, predstavované osoby vzali na seba funkciu anjela: priniesli mi Božie posolstvo o spôsobe, ako žiť čnostne a odpútať sa od seba. Ich skutky vzbudili vo mne úvahu o mojej viere. Niektoré z týchto príbehov ma poučili v niečom o Bohu, o sebe a o druhých. *Porta Fidei* nám pripomína: «Iba veriac viera rastie a silnie» (PF 7).

II. PRÍBEHY O ANJELOCH VO SVÄTOM PÍSME

Sväté písmo obsahuje niekoľko príbehov, v ktorých anjeli zohrávajú nejakú rolu. Hovorí nám o ich povahe, úlohe v stvorení a poslaní pri nás.

V Starom zákone si spomínáme na príbeh o Jakubovi, ako celú noc zápasil s anjelom (Gn 32), Abrahámovi a Sarah, ako poskytli pohostinstvo anjelom (Gn 18, 11), o anjelovi smrti, ktorý pobil prvorodených Egypta (Ex 12).

V Novom zákone máme na mysli intervenciu anjela Gabriela u Zachariáša (Lk 1,5-25), potom u Márie (Lk 1,28) a u Jozefa v sne (Mt 1,20-24; 2,13,19-21).

Chcel by som vyzdvihnúť ďalších troch anjelov, menej

viditeľných: Rafaela s Tóbiom a jeho synom Tobiášom a Sárrou; ďalej anjeli pri Ježišovom hrobe s Máriou Magdalénou (Jn 20,11-13) a anjel, ktorý pomohol Petrovi vyjsť z väzenia (Sk 12,3...).

TÓBI

Dve osoby (Tóbi a Sára) prežívajú taký bolestný život, že sa modlia, aby zomreli. Boh neodpovedá na nimi vyjadrené prosby, ale poslať im archanjela Rafaela, aby ich oboch uzdravil. Nepredvídateľne Rafael napráva túto situáciu a umožňuje manželstvo Sáry s Tobiášom a jeho otcovi Tóbiimu navracia zrak. Boh sa rozhodol použiť anjela, aby im umožnil šťastný život. Tento príbeh pripomína spôsob, akým Boh vstupuje do života svojho ľudu bez hluku prostredníctvom služby anjelov.

Pri Ježišovom hrobe **Mária Magdaléna** plače, pretože tam nenachádza Ježišovo telo. Nevie, kde ho položili. Ale keď sa zadáva dovnútra hrobu, zbadá anjelov. Je príliš ustarostená o svoj vlastný žal, a preto ich nespoznáva.

Ale Mária stála vonku pri hrobe a plakala. Ako tak plakala, nahla sa do hrobu a videla dvoch anjelov v bielom sedieť tam, kde bolo predtým uložené Ježišovo telo, jedného pri hlave, druhého pri nohách. Oni sa jej opýtali: „Žena, prečo plačeš?“ Vravela im: „Odniesli môjho Pána a neviem, kde ho položili.“ (Jn 20,11-13)

Máriine slzy jej zabránili vidieť zázrak, ktorý sa udial pred jej očami: zjavenie anjelov. Jej duch je inde, nevidí, kto stojí pred ňou. Až keď stretáva zmŕtvychvstalého Pána, stáva sa schopnou vidieť a porozumieť.

Niekedy sú anjeli prítomní v našom živote a my ich nespoznávame. Pýtajú sa nás na niečo, pozývajú nás zmýšľať ináč, spochybňujú našu ťažkosť uveriť danej situácii.

PRÍBEH O PETROVI VO VÄZENÍ

Peter je zatvorený, čaká na rozsudok a práve vtedy ho

prichádza navštíviť anjel, ale on ho spoznáva až keď je mimo väzenia.

«Petra teda strážili vo väzení. Ale cirkev sa bez prestania modlila k Bohu za neho. V poslednú noc, ako ho mal Herodes predviesť, Peter spal medzi dvoma vojakmi spútaný dvoma reťazami a strážnici pred dvermi strážili väzenie. Tu zastal pri ňom Pánov anjel a v miestnosti zažiarilo svetlo. Udrel Petra do boku, zobudil ho a povedal: "Vstaň rýchlo!" A reťaze mu spadli z rúk. Anjel mu povedal: "Opáš sa a obuj si sandále!" Keď to urobil, povedal mu: "Prehod' si plášť a pod' za mnou!" Vyšiel von a šiel za ním; ani nevedel, že je to skutočnosť, čo sa dialo skrze anjela. Myslel si, že má videnie.

Prešli cez prvú i druhú stráž a došli k železnej bráne, čo vedie do mesta. Tá sa im sama otvorila. Vyšli ňou, a keď prešli jednou ulicou, anjel mu zmizol. Tu Peter prišiel k sebe a povedal si: "Teraz naozaj viem, že Pán poslal svojho anjela a vyslobodil ma z Herodesovej ruky a zo všetkého, čo očakával židovský ľud."» (Skutky apoštolov 12,5-11)

Na prosby veriacich Boh mu poslal svojho anjela. Je úžasné konštatovať, ako Boh koná často bez toho, aby sme rozpoznali jeho prítomnosť. Musíme otvoriť oči našej viery.

III. BYŤ ANJELOM

Máme ešte tri ďalšie rozprávania o anjloch, ktoré sa týkajú Ježišovho narodenia a Jána Krstiteľa: Zachariáš stretáva Pánovho anjela v chráme a oznamuje mu, že sa mu narodí syn, Ján Krstiteľ. Pri zvestovaní anjel navštívi Máriu, oznamuje jej narodenie Božieho Syna a žiada ju, aby sa stala jeho matkou. Napokon Jozef v sne prijíma návštevu anjela, ktorý mu hovorí, aby si vzal Máriu za manželku. Sú to tri osoby a tri rozprávania o anjloch. Ale všimli ste si, že Alžbeta nemala milosť návštevy anjela? Iba ak by sme považovali návštevu Márie za návštevu anjela a jeho poslanie prebrala na seba.

Nikdy sa vám nestalo, že ste boli pre niekoho anjelom? Nikoho ste nikdy nepovažovali za svojho anjela? Dovoľte mi odvážiť sa vám

povedať, že všetci sme už prežili tieto dve situácie. Deti sú bežne popisované ako anjeli: ich krása, nevinnosť, milota, otvorenosť, dobrota nám pripomínajú všetky vlastnosti, ktoré by sme mohli očakávať od anjela. Týmto nám v niečom odhaľujú zo spôsobu, akým Boh pristupuje k nám. Niekedy spoznávame tieto vlastnosti na ľuďoch v našom okolí a pripomínajú nám poslanie anjelov. Vnímal ich svätý Vincent na Margite Naseau /nazó/?

Stáva sa, že sme nimi pre druhých. Všetko je otázkou umožnenia dať spoznať pravdu, že sme stvorení na Boží obraz a jeho podobu. Anjeli dávajú najavo pravdu o Bohu a o našej ľudskej prirodzenosti. Prirodzenou úlohou ostatných ľudských bytostí je, aby zohrávali úlohu anjela pri niektorých drámach, ktoré sa dejú okolo nás. Naším spôsobom bytia a konania ostatní môžu vnímať Božiu lásku a pozornosť, ktoré pôsobia cez nás. To je napísané v knihe Hebrejom: *«Nezabúdajte na pohostinnosť, lebo niektorí takto prijali ako hostí anjelov, a ani o tom nevedeli»* (Hebr 13,1-2)

Z Á V E R

V tomto roku viery sme povzbudzovaní k nadobudnutiu hlbšieho chápania našej viery, nachádzaniu prostriedkov k hlbšiemu vyjadreniu toho, čo veríme. Spoznať stálu Božiu prítomnosť v našom živote je jeden zo spôsobov, ako dosiahnuť väčšiu vážnosť našej viery. Boh je živý, pôsobí v našom svete a ukazuje nám túto prítomnosť a vedenie mnohorakými spôsobmi. Môžeme ho vnímať ako prítomnosť anjelov medzi nami, môžeme si tiež zväžiť, ako by sme čo najlepšie vyjadrili našu vieru, napríklad našou veľkodušnosťou, trpezlivosťou, odpustením... Tieto dary môžu byť znamením prítomnosti anjelov medzi nami. Rok viery: anjeli patria k tejto viere. Vyhľadávajme ich, slúžme im a zastupujme ich v našom svete. Kiež by sme pri prežívaní tohto roku viery mohli byť anjelmi pre druhých a vedeli ich aj rozpoznať v ľuďoch.

P. Patrick GRIFFIN, CM
Generálny direktor

List k 2. februáru 2013

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Ďakujem vám za modlitby, lebo viem, že ste ma nimi sprevádzali, keď som bola u Generálneho Otca, aby som mu, podľa našej peknej tradície, predniesla prosby o obnovenie sľubov i vrúcnu túžbu naďalej plniť záväzky v Spoločnosti, v službe Kristovi v chudobných. Podotkla som, že sme si dobre vedomé svojich nedostatkov, ale že máme vieru v Božie milosrdenstvo a v silu Ducha Svätého. Otec Gregory, ktorý mal v uplynulom roku počas svojich mnohých ciest možnosť navštíviť viaceré komunity, sa predtým mnou zmienil, ako veľmi obdivuje našu snahu v starostlivosti o najchudobnejších i našu zjavnú radosť slúžiť im. Spomenul aj naše plány ohľadom reorganizácie či otvorenia nových komunít, naše ťažkosti a výzvy, s ktorými sa boríme. V závere nášho rozhovoru ma ubezpečil o svojich modlitbách za každú jednu z nás.

Generálny otec nám dáva dovolenie obnoviť sväté sľuby 8. apríla, na sviatok Zvestovania Pána. Spolu s vami za to vzdávam vďaky Pánovi a prosím ho, aby nám na príhovor Panny Márie, pokornej a jednoduchej služobnice, pomohol počas zostávajúcich dvoch mesiacov horlivo sa vnútorne pripraviť na našu renováciu.

„Lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný, a sväté je jeho meno a jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie s tými, čo sa ho boja...“

*rozptýlil tých, čo v srdci pyšne zmýšľajú... povýšil ponížených.*¹

Bola by som rada, keby sme v tomto roku viac považovali o pokore a jednoduchosti. Chcem tak nadviazať na minuloročný obežník o láske a spolu s vami sa zamyslieť nad tým, ako žijeme tieto naše *základné čnosti*, ktoré nám odkázali svätý Vincent a svätá Lujza. Podobne ako v predchádzajúcich rokoch, aj teraz bude naše kroky sprevádzať Dokument medzi Zhromaždeniami, tentokrát hlavne jeho tretia výzva: *„Tvorivo a odvážne slúžiť ‘vychádzajúc a prichádzajúc’, a tak zjavovať chudobným Božiu lásku.*“ (porov. Turíčne svetlo svätej Lujzy. Duchovné spisy, s. 3)²

Pokora a jednoduchosť sú v Spoločnosti drahocennými hodnotami a som si istá, že vám spontánne príde na um niekoľko citátov svätého Vincenta, ako napríklad: *„ak chceme vedieť, či je niektorá dcéra kresťanskej lásky naozaj pravou dcérou kresťanskej lásky, spoznáme to podľa toho, či je pokorná.*“³ *„Boh mi dáva takú veľkú úctu k jednoduchosti, že ju nazývam svojím evanjeliom.*“⁴ Tiež vieme, že svätá Lujza sa vo svojich listoch pánu Vincentovi vždy podpisovala *„Vaša veľmi pokorná dcéra a veľmi povďačná služobnica“*, a že sestram mnohokrát odporúčala, aby sa upokorili pred paniami kresťanskej lásky, pred správcami či kňazmi vo farnosti, atď.

No dnešná ľudská spoločnosť sa akoby plne oddávala, ba až lipla na mediálnej kultúre, ktorá propaguje kult obrazu a úspechu, uprednostňuje povrchné a ohurujúce správy či zábavné programy, dokonca ľahko zosmiešňuje „pocity láskavosti.“

Priznajme si, že aj nám hrozí nebezpečenstvo, že sa necháme ovplyvniť týmto vnucujúcim sa mediálnym prostredím. Pokora a jednoduchosť sú však predsa len prameňom mnohých túžob, ktoré vyjadrujú naši súčasníci citliví na hodnoty, akými sú napríklad nezištnosť, dôvera, zodpovednosť, solidárnosť, spravodlivosť či pokoj.

¹ Lk 1, 49-52.

² Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 13.

³ Svätý Vincent, Konferencia zo 14. júla 1658, Coste X, s. 527.

⁴ Svätý Vincent, Konferencia o duchu Spoločnosti z 24. februára 1653, Coste IX, s. 606.

Vidím v tom novú výzvu pre nás, aby sme sa vo svojom živote riadili týmito základnými čnosťami, prehľbovali sa v nich, svedčili o nich v našich medziludských vzťahoch, pri zaujímaní postojov, a aby sme sa stali sviatosťou Kristovej prítomnosti na našich cestách po Galilei: *„Pristupujeme k tomuto svetu s pokorou, ale aj s rozhodnosťou – ktorá vychádza z istoty, že pravda nakoniec zvíťazí – a chceme v ňom vidieť pozvanie Zmŕtvychvstalého, aby sme sa stali svedkami jeho mena.“*⁵

Konštitúcie uvádzajú tri čnosti, ktoré príťažlivo a motivujúco utvárajú náš spôsob bytia i životného štýlu. Sú znakmi, pomocou ktorých možno spoznať pravé dcéry kresťanskej lásky a sú piliermi, ktoré podopierajú Spoločnosť:

*„Pokiaľ láska, pokora a jednoduchosť budú medzi vami, môžeme povedať: „Spoločnosť kresťanskej lásky ešte žije.“*⁶

Pozrime sa teraz, aký ráz dáva pokora a jednoduchosť jednak nášmu spôsobu bytia a na druhej strane nášmu štýlu slúženia.

I. DUCH SPOLOČNOSTI - URČITÝ SPÔSOB BYTIA

Dcéry kresťanskej lásky sa nechávajú viesť Duchom Svätým po ceste pokory, jednoduchosti a lásky

Tieto tri čnosti, ktoré tvoria nášho ducha, sú navzájom úzko spojené: *„Boh chce, aby sa dcéry kresťanskej lásky usilovali predovšetkým o praktizovanie pokory, lásky a jednoduchosti.“*⁷

V centre povolania, ktoré sme dostali, je Kristus - pravidlo nášho života.⁸ Pôsobením Ducha Svätého, vnútorného Učiteľa, sa stávame podobnými Kristovi. Tí, ktorí sú vedení Duchom Svätým, stávajú sa Božími synmi.⁹ Stať sa podobným Kristovi je možné vďaka pôsobeniu Ducha Svätého, ak sa ním osoba nechá viesť.

⁵ Záverečné posolstvo Synody o novej evanjelizácii, č. 6.

⁶ Svätý Vincent, Konferencia z 9. februára 1653, Coste IX, s. 595.

⁷ Svätý Vincent, Konferencia z 9. februára 1653; Coste IX, s. 596.

⁸ Porov. Konštitúcia 8a.

⁹ Porov. Rim 8,14.

Ako je uvedené v Konštitúciách, cesta, po ktorej nás vedie Duch Svätý, je cestou čnosti pokory, jednoduchosti a lásky.¹⁰ „Ak povieme, že Duch Svätý v niekom pôsobí, tým sa rozumie, že Duch, ktorý v ňom prebýva, mu dáva také náklonnosti a dispozície, aké mal Ježiš Kristus na zemi, a tie ho uspôsobujú konať ako on, nehovorím, že rovnako dokonale, ale podľa miery darov tohto Božieho Ducha.“¹¹

POKORA BOŽIEHO SYNA

Naši Zakladatelia si veľmi cenili pokoru, žili ňou a vedeli ju vštepovať aj sestrám, lebo ako hovorievali, sám Kristus ju praktizoval a odporúčal: „Kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vaším služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých.“¹² „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.“¹³

Svätý Vincent často prízvukoval, ako veľmi potrebujeme pokoru, ktorá „pritiahne do duše všetky ostatné čnosti“,¹⁴ a ktorá „je základom všetkého dobra, ktoré konáme.“¹⁵ Pokora nám pomáha uvedomiť si dary, ktoré sme od Boha dostali, ďakovať za ne a dávať ich do služby iným. Pokora nás privádza k poznaniu našich vlastných obmedzení a k potrebe obrátenia. Pomáha nám zostať „blízky mi a dávať sa k dispozícii sestrám a chudobným v postojí služobník.“¹⁶

Kontemplovanie Ježiša Krista viedlo svätú Lujzu k zamilovaniu si pokory podľa jeho príkladu. Poznámky, ktoré si zapisovala počas duchovných cvičení, svedčia o jej odhodlaní vydať sa na túto neľahkú cestu, ktorá jej pomáhala napredovať vo vernosti, lebo „pýcha a všetky jej prejavy sú v duši veľkou prekážkou pre uskutočnenie Božích diel a plánov s ňou.“¹⁷

¹⁰ Porov. Konštitúcia 13.

¹¹ Svätý Vincent, Coste XII, s. 108.

¹² Mk 10, 43-44.

¹³ Mt 11, 29.

¹⁴ Svätý Vincent, Konferencia z 18. apríla 1659, Coste XII, s. 210.

¹⁵ Svätý Vincent, Konferencia z 15. marca 1654, Coste IX, s. 674.

¹⁶ Konštitúcia 18a.

¹⁷ Sväté Lujza, Duchovné spisy, A. 5, s. 711.

Pokora je základom kvalitných vzťahov a prejavom vyrovnanosti a zrelosti. Táto čnosť má ďaleko od arogancie, sebauspokojenia, ale aj znevažovania seba samého. Prehnaná pokora je v skutočnosti určitou formou skrytej pýchy, ktorá má záľubu v podceňovaní sa, a ktorá robí človeka neschopným využiť dary, ktoré dostal, ako je to vyjadrené v evanjeliiovom podobenstve.

Mohli by sme spomenúť aj pokoru Boha. Boh sám je nekonečne pokorný, lebo si nenecháva nič pre seba, je len Láskou, ktorá dáva.

POKORA A JEDNODUCHOSŤ - ZÁKLADY SPOLOČNOSTI

Keď 27. apríla 1656 na Rade Spoločnosti svätý Vincent vyhlásil, že Spoločnosť sa má tešiť, ak ňou pohrdajú, svätá Lujza ho prosila, aby im poradil osvedčený spôsob na nadobudnutie si čnosti pokory. Jeho odpoveď je prekvapivo výstižná: *„Umenie milovať Boha spočíva v tom, že ho milujeme. No umenie nadobudnúť pokoru je v tom, že sa uponižujeme. A o čo viac sa budeme v nej cvičiť, o to viac sa budeme podobať nášmu Pánovi. Áno, moje drahé sestry, je isté, že čím viac budeme opovrhovaní, chudobní a ponížení, tým viac budeme podobní Božiemu Synovi...“*¹⁸ Potom pokračovali v rozhovore a Slečna sa zmienila o opravách, ktoré je potrebné vykonať v dome sestier, pričom zdôraznila, že je nutné vyvarovať sa akýchkoľvek prejavov prepychu (vyjadrila sa dokonca, že by mali radšej použiť sčerneté kamene...). Svätý Vincent jej na to povedal: *„prajem si, aby Spoločnosť bola zbudovaná na základoch pokory, a aby sa čo možno najviac zhodovala so spôsobom života Božieho Syna. Ach, veľmi sa obávam, že ak by ste mali krásny dom, to by priťahovalo vyššie postavených ľudí, čo by bolo na škodu.“*¹⁹

V tomto pôsobivom úryvku vidím istú výzvu bdieť nad jednoduchosťou nášho životného štýlu, ako sa nám to odporúča v Poučení o sľuboch: *„táto striedmosť sa prejavuje v spôsobe*

¹⁸ Svätý Vincent, Coste XIII, s. 716.

¹⁹ Tamže. s. 716-717.

*vyjadrovania, obliekania, správania sa a vo vzťahoch, v oslavách a vo sviatkoch.*²⁰

JEDNODUCHOSŤ - ČISTOTA SRDCA

Jednoduchosť tvorí jadro evanjeliového posolstva. K tajomstvu Božieho kráľovstva nemožno dospieť ľudskou múdrosťou, je zjavené jednoduchým a pokorným ľuďom, ktorí sú vnímaví na Božie dary: *„Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým.*“²¹

V časoch našich Zakladateľov, podobne ako aj v dnešných časoch, boli podvody a korupcia bežnou záležitosťou: *„...svet sa zmieta v dvojakosti. Sotva dnes stretnete človeka, ktorý hovorí tak ako myslí. Storočie je natoľko skorumpované, že všade vidno iba lesť a pretváрку.*“²² Svätá Lujza povzbudzovala sestry, aby sa prehlbovali v čnostiach ich povolania, aby hovorili a žili v pravde a v jednoduchosi, s jediným úmyslom, a síce páčiť sa Bohu. Sestre Nicole Haran povedala: *„ ... čo si môžu priať devy, ktoré sa celkom dali Bohu, ak len nie to, aby sa všemožne usilovali zostať mu verné.*“²³

Konštitúcie dokonale prevzali mienku Zakladateľov o jednoduchosi ako o ceste, ktorá vedie priamo k Bohu, privádza k hľadaniu pravdy, bráni ju pred nespravodlivosťou a pomáha konať priezračne a pravdivo.²⁴

JEDNODUCHOSŤ A PRAVDA UĽAHČUJÚ MEDZILUDSKÉ VZŤAHY

Človek, ktorý praktizuje jednoduchosť, je priamy, nič neskrýva a úprimne hovorí to, čo si myslí. Nedostatok transparentnosti je prekážkou k budovaniu pravdivých vzťahov medzi ľuďmi a vytvára dusivé ovzdušie v komunite. Avšak jednoduchosť si nemožno

²⁰ Porov. Poučenie o sľuboch dcér kresťanskej lásky, s. 118.

²¹ Mt 11, 25.

²² Svätý Vincent, Konferencia z 22. augusta 1659, Coste XII, s. 303.

²³ Svätá Lujza, Drahej sestry Nicole Haran, L. 640, Spisy, s. 655.

²⁴ Porov. K. 18b.

zamieňať za spôsob rozprávania alebo konania bez rozmyslu, bez diskretnosti a bez taktu vedieť povedať veci vo vhodnej chvíli.

V dnešnej spoločnosti, kde je pravda manipulovaná a prekrúcaná, je život v pravde prorockým posolstvom. Formovať v pravde a pomáhať ju objavovať je v tejto dobe veľkou zodpovednosťou. Ako to potvrdzuje Svätý Otec Benedikt XVI., *„musíme si uvedomiť, že pravda, o ktorú sa snažíme podeliť, nemá svoju hodnotu na základe svojej ‘popularity’, alebo množstva pozornosti, ktorej sa jej dostalo. Musíme ju odovzdávať v jej celistvosti, a nie snažiť sa ju urobiť prijateľnou, niekedy i za cenu jej rozriedenia. Musí sa stať každodennou potravou a nielen momentálnou atrakciou.“*²⁵

Pravda robí ľudí slobodnými.²⁶ Oslobodzuje ich od pasce klamstva a pút, ktoré zotročujú. Svedectvo jednoduchých a pravdivých dcér kresťanskej lásky je veľmi cenné. Mohli by sme o nich povedať: dvojnásobne blažené sú čisté srdcia, lebo onyvidia Boha, a skrze nich bude možné vidieť Boha.

II. DUCH SPOLOČNOSTI: VLASTNÝ SPÔSOB SLUŽBY

Zakladatelia sa naučili pristupovať k chudobným od Ježiša Krista a slúžiť im s tými istými postojmi a pocitmi. Hlboko ich oslovovali slová a gestá nášho Pána, jeho pokora, jemnosť, súcit a milosrdenstvo k nepatrným, chorým a odsunutým na okraj spoločnosti, jeho rozhovor s vylúčenými a s hriešnikmi. Pán ich učí svojím životom: *„Vy ma oslovujete Učiteľ a Pane a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať.“*²⁷

Život sv. Vincenta a sv. Lujzy, to, čo napísali a povedali, motivuje a povzbudzuje k prežívaniu služby chudobným v postoji slu-

²⁵ Benedikt XVI., Posolstvo k 45. svet. dňu spoločenských komunik. prostriedkov, 5. 6. 2011.

²⁶ Porov. Jn 8,32.

²⁷ Jn 13,13-14.

žobnice, v nasledovaní Krista služobníka. Učiteľovo myslenie a konanie inšpiruje a utvára spôsob bytia a konania dcéry kresťanskej lásky - služobnice.

Znova si prečítajme tú časť z prvej kapitoly našich spoločných Pravidiel, ktorá hovorí o celi Spoločnosti. Nádherne zhrňuje vincentiskú mystiku služby: ctiť si nášho Pána Ježiša Krista, slúžiť mu v osobe chudobných, v evanjeliovom duchu pokory, jednoduchosti a lásky.²⁸ Ctiť si Krista znamená milovať ho, chváliť ho a oslavovať, žiť jeho duchom. Slúžiť mu znamená zostať disponovaným, pozorným, načúvajúcim, celkom sa mu oddať a už viac nepatriť sebe.

SLUŽBA: POHLAD VIERY A PREUKAZOVANIE LÁSKY

Vykonávaná služba je vyjadrením úplného darovania sa Bohu v Spoločnosti. Zároveň je pohľadom viery i preukazovaním lásky.²⁹ Ak sa pohľad viery oslabí, naša služba sa už viac nebude líšiť od služby sociálnych pracovníkov, či tých, ktorí venujú svoj čas iným z humanitárnych dôvodov. *„Viera bez lásky neprináša ovocie a láska bez viery by bola len citom v neustálom područí pochybnosti. Viera a láska sa navzájom potrebujú tak, že jedna umožňuje druhej ísť jej cestou.“*³⁰

Sv. Lujza povedala sestrám z Angers, ktoré mali určité ťažkosti v službe chudobným: *„Ak sa čo i len trochu vzdialime od myšlienky, že sú údmi Ježiša Krista, celkom iste to v nás umenší tieto krásne čnosti.“*³¹

K službe chudobným nutne patrí aj vzťah a jej vrcholom je stretnutie. Vieme, že každé stretnutie je pre ľudí dôležité v niečom. Ide o výmenu darov a nevieme, kto dostáva viac. Najvyšším stupňom

²⁸ Porov. Spoločné pravidlá dcér kresťanskej lásky, 1,1.

²⁹ Porov. K. 16b.

³⁰ Benedikt XVI., Apoštolský list Porta Fidei, č. 14.

³¹ Svätá Lujza, Duchovné spisy, L. 104 bis, s. 112

mystiky služby je stotožnenie Krista s chudobným: „*bol som hladný a dali ste mi jesť...*“³²

Sv. Vincent aj sv. Lujza mali istotu, že slúžiť chudobným znamená slúžiť Ježišovi Kristovi: „*Služobnice chudobných, to ako keby sme povedali služobnice Ježiša Krista.*“³³ Takže nemôžeme sa vzdávať tohto „privilegovaného stretnutia“. Nikto iný nemôže prežívať túto skutočnosť namiesto nás. Preto môžeme povedať, že lásku nemožno delegovať.³⁴

Postoj služobnice dcéry kresťanskej lásky je výrazom jej *príslušnosti k chudobným* a jej privilegovaného vzťahu s nimi v radostnej a nezištnej závislosti. Dcéra kresťanskej lásky prežíva svoj stav služobnice radostne. Je presvedčená, že v osobe chudobných slúži Kristovi. Zakladatelia vštepovali sestrám postoje vlastné služobnici chudobných a radi im to pripomínali, keď ich posielali do misie: „*...máte predstavovať Božiu dobrotu pri týchto úbohých chorých... preto máte s úbohými chorými zaobchádzať tak, ako vám táto dobrota káže, to znamená privetivo, súcitne a láskavo, lebo oni sú vašimi pánmi.*“³⁵

DUŠOU SLUŽBY JE VNÚTORNÝ DUCHOVNÝ ŽIVOT

Sv. Vincent a sv. Lujza kládli dôraz na jeden veľmi podstatný aspekt: dcéry kresťanskej lásky spájajú telesnú a duchovnú službu a zároveň pomáhajú chudobným k osobnej skúsenosti s Božou láskou. Prijatie iných je výrazom lásky, preto sv. Lujza radila sestrám, aby boli láskavé voči chorým, aby sa snažili spoznať ich potreby, trpezlivo ich vypočuli a nechali sa nimi poučiť. Často hovorievala sestrám poslaným slúžiť galejníkom: je potrebné, aby ste mali „*...s nimi veľký súcit*“³⁶, a tak im pomohli nájsť v ich utrpení silu na zmenu života.

³² Mt 25, 35.

³³ Svätý Vincent, Konferencia z 30. mája 1647, Coste IX, s. 324.

³⁴ Porov. Deus Caritas est, 25.

³⁵ Sv. Vincent, Konf. z 11.11.1657, Starostlivosť o chorých a o vlastné zdravie. Coste X, s. 332.

³⁶ Svätá Lujza, A. 91, Duchovné spisy, s. 736.

Konštitúcie nám ponúkajú konkrétne prostriedky, akými sú apoštolská reflexia a revízia života, aby sme sa do hĺbky a v pravde zahľadeli na spôsob, akým slúžime, na naše postoje voči chudobným, spolupracovníkom, dobrovoľníkom. Pýtajme sa, či evanjelizujeme svojím životom i svojou službou alebo či neslúžime chudobným leda bolo, ako „Marty“ z evanjelia zavalené prácou, podráždené, ktoré padli za obeť aktivity, sú roztrieštené a vedú povrchný život. Nemôžeme zabudnúť, že hnacím motorom služby, jej dušou, je život modlitby, vnútorný život. „...*ich vzťah k Bohu a spoločný sesterský život neustále oduševňujú ich apoštolskú činnosť.*“³⁷

Na túto tému máme veľmi výstižný list, ktorý napísala sv. Lujza sestře Jane Delacroix, do Châteaudun 2. februára 1660. Svätá Lujza bola ustarostená, lebo sestry nestačili na mnohé potreby chudobných a hrozilo im, že upadnú do prílišnej aktivity: „*Nepochybujem o tom, že máte veľa práce, ani o tom, že sa veľmi staráte pomôcť sestrám k sebazdokonaleniu. Prosím vás, pravidelne mi posielajte správu, ako sa vám darí, a hlavne sa zmieňte o tom, či pri vonkajších prácach je ich vnútro zaujaté láskou nášho Pána, či dbajú o svoj duchovný život... Viete, že vonkajšími skutkami, aj keď ich konáme pre službu chudobným, sa nemôžeme zapáčiť Bohu, ani si zaslúžiť odmenu, ak ich nekonáme v spojení so skutkami nášho Pána.*“³⁸

Pokora a jednoduchosť, spolu s láskou, uľahčujú spoluprácu a účasť na širšej spoločnej činnosti, čo znásobuje možnosti slúžiť chudobným, často spolu s vincentskou rodinou. K nášmu štýlu služby patrí spolupráca s inými, podľa príkladu samého svätého Vincenta a svätej Lujzy. Je to zachytené aj v Dokumente medzi Zhromaždeniami, ktorý nás pozýva spolupracovať „*s rôznymi asociáciami a organizáciami, ktoré zápasia s príčinami chudoby a usilujú sa o nastolenie spravodlivosti, pokoja a úcty k životu.*“³⁹

SLUŽIŤ VYCHÁDZAJÚC A PRICHÁDZAJÚC

³⁷ Konštitúcia 16b.

³⁸ Svätá Lujza, L. 656. Duchovné spisy, s. 673.

³⁹ Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 24.

Služobnica chudobných, pobádaná láskou Ježiša Krista, spája lásku citovú a činnú, je všade a vždy disponovaná pre službu chudobným „*vychádzajúc a prichádzajúc*“, aby s odvahou a tvorivo odpovedala na najnaliehavejšie výzvy. Spoločnosť dokázala rozvinúť fantáziu lásky po celú dobu svojej existencie, v extrémne nebezpečných misiách, ako priekopníčka lásky bez hraníc.

Dnes by som vás rada povzbudila, aby ste v provinciách pokračovali vo vypracovaní plánov s misionárskymi prioritami, zamýšľali sa, akým spôsobom odpovedať na najnaliehavejšie situácie, a aby ste pokračovali v revízii diel a služieb.⁴⁰

Služba chudobným vyžaduje mobilitu, ochotne prijať zmenu, nielen miesta, ale aj nášho spôsobu konania, aby sme dokázali správne rozoznávať výzvy, odpovedať „*na výzvy nových druhov chudoby, ktoré sa rozrástli v dôsledku svetovej krízy a pred nespravodlivosťou sa odvážiť zaujať prorocké stanoviská.*“⁴¹

RENOVÁCIA – SILA PRE NAŠE DOKONALEJŠIE KAŽDODENNÉ DAROVANIE SA

Milosť renovácie sľubov nám pomáha zachovať si lásku k povolaniu, oheň charizmy, vernosť záväzkom, ktoré sme na seba vzali pri vstupe do Spoločnosti. V tomto Roku viery by som vás chcela povzbudiť, aby ste sa pripravili na renováciu a prežívali ju prehĺbením daru viery, „*daru, ktorý treba nanovo spoznať, objaviť, pestovať a o ktorom treba vydávať svedectvo.*“⁴²

Každé obnovenie sľubov predstavuje postupné napredovanie v úplnom obetovaní sa Bohu pre službu chudobným. Sv. Lujza rada hovorievala, že renovácia je možnosťou na opätovné obetovanie svojej slobody.⁴³ Sv. Vincent zasa vyzdvihol jej význam, a síce, prejavíť Bohu, že sa tešíme z toho, že sme sa mu nanovo celkom oddali.⁴⁴

⁴⁰ Porov. Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 23.

⁴¹ Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 13.

⁴² Pastoračné smernice pre rok viery.

⁴³ Porov. Svätá Lujza, L. 300, Duchovné spisy, s. 345.

⁴⁴ Porov. Svätý Vincent, sestry Františke Ménage, Coste VII, s. 455.

Čnosti pokory, jednoduchosti a lásky dávajú našim sľubom charakteristický ráz. Sľub služby chudobným je špecifickým sľubom⁴⁵, priamo prepojeným s našou identitou a cieľom Spoločnosti dcér kresťanskej lásky v Cirkvi. Ostatným trom sľubom, ako vieme, služba dáva špecifický charakter. Naša čistota, chudoba a poslušnosť nesie typickú stopu povolania služobnice, s podstatnými črtami jej ducha - pokorou, jednoduchosťou a láskou.

Jednoduchosť nám pomáha hľadať Boha a jeho kráľovstvo s dokorán otvoreným srdcom a s radostnou poslušnosťou. V nasledovaní Krista, adorátora Otca, usilujme sa žiť poslušnosť skrze jednoduchosť.

Pokora nás vedie k priznaniu si totálnej chudoby vo vzťahu k Bohu a udržiava nás v stave služobnice chudobných „našich Pánov a Učiteľov“. V nasledovaní Krista Služobníka, usilujme sa žiť chudobu skrze pokoru.

Láska nás pobáda vstúpiť do priestoru čistoty, schopnosti milovať a obetovať svoj život, čo nás oslobodzuje od každej pripútanosti a disponuje nás prijať chudobných a slúžiť im. V nasledovaní Krista Evanjelizátora, usilujme sa žiť čistotu skrze lásku.

ZÁVER

Dokument medzi Zhromaždeniami nás pozýva tvorivo a odvážne slúžiť *„vychádzajúc a prichádzajúc, a tak zjavovať chudobným Božiu lásku.“*⁴⁶

Slúžiť vychádzajúc a prichádzajúc, vo vedomí, že sme poslané do misie až do konca nášho života. Byť disponovanými, zachovať si postoje služobnice a obetovať náš čas radostne, veľkodušne a nezištne⁴⁷, bez ohľadu na vek.

Slúžiť vychádzajúc a prichádzajúc, v rozšírení misionárskeho horizontu našich komunít i provincií, či už novým angažovaním sa

⁴⁵ Porov. Konštitúcia 24a.

⁴⁶ Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 13 a 23

⁴⁷ Porov. Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 13.

v prospech chudobných alebo obnovením našej prítomnosti tam, kde sú ľudia najviac opustení, v istote, že Pán nás tam čaká.

Slúžiť vychádzajúc a prichádzajúc, na uliciach sveta, kde sa prežívajú bolestné tajomstvá, v spojení s Cirkvou a trpiacim ľudstvom, uskutočňujúc pastoračiu modlitby a obety, službu sprevádzania a počúvania, dávajúc svedectvo radosti a nádeje.

Slúžiť vychádzajúc a prichádzajúc, s túžbou mať účasť na podmienkach života a neistote najnúdznejších dnešného sveta, preukazovať Božiu lásku chudobným, byť otvorenými a vedieť od nich aj prijímať a nechať sa nimi evanjelizovať⁴⁸, tam, kde sme boli Spoločnosťou poslané.

Zverme sa Panne Márii a prosme o príhovor túto „*služobnicu pokornú a vernú úmyslom Otca, vzor chudobných srdc.*“⁴⁹ Ona nás podopiera a sprevádza na ceste vernosti nášho stavu služobníc Krista v chudobných, s pokorou, jednoduchosťou a láskou.

Je pre mňa radosťou zakončiť tento list poďakovaním sa vo vašom mene Otcovi Quintanovi, ktorého často pozývame na formačné stretnutia, O. Alvarezovi, ktorý nám naďalej pomáha modlitbami, Otcovi Patrikovi, za jeho duchovnú a vincentskú animáciu, jeho disponibilitu voči generálnej rade, provinciám a každej sestre. Gen. otca Gregory som nanovo uistila o našej túžbe žiť verne, ubezpečila som ho o našej každodennej modlitbe a poďakovala som mu za horlivé povzbudzovanie, ktoré nám pravidelne poskytuje. So srdečnou a úctivou vďačnosťou pozdravujem aj Otca McCullena, Otca Maloney, Matku Duzan a Matku Elizondo, ktorých podpora skrze modlitbu je nám veľmi vzácna.

S oddanou láskou a uistením o mojej modlitbe za každú z vás

Sestra Evelyne Franc, *dcéra kresťanskej lásky*

⁴⁸ Porov. Konštitúcia 24b.

⁴⁹ Konštitúcia 15b.

„Nerozdelené srdce“, nádej a útecha

Náš *Dokument medzi Zhromaždeniami* sa volá: «Nechajme sa pretvárať Duchom Svätým, prameňom proroctva a nádeje». Už sme hovorili o «proroctve» ako dare Ducha Svätého; ďalším jeho darom je nádej, čo je znak nerozdeleného srdca.

Musíme byť ľuďmi plnými nádeje. Vincent nám niečo hovorí:

«Keby sa v Spoločnosti našli čierne duše, ktoré robia zlo tam, kde práve sú... obávam sa, že napokon zničia Spoločnosť» (Coste X, 93. konferencia zo 4. marca 1658 «O vzájomnej láske a povinnosti zmierenia», s. 461).

Takého osoby podkopávajú život skupiny, vidia vždy zlú stránku vecí a nemajú dôveru v dobrotu druhých. Povaha nádeje sa vyjadruje schopnosťou povzbudzovať druhých.

I. BARNABÁŠ: NÁDEJ A SLUŽBA POVZBUDZOVANIA

Barnabáš sa po prvýkrát spomína v Skutkoch apoštolov a vieme i to, že jeho meno „Barnabáš“ znamená „syn útechy“. Je to i kľúč k jeho osobnosti: jeho služba povzbudzovania, «útechy». Zakaždým, keď sa spomína, prináša silu a podporu v danej situácii. Skutky apoštolov nám približujú, ako sa členovia prvej komunity kresťanov vzájomne starali o jednotlivé potreby kresťanov:

«Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu. A nik z nich nehovoril, že niečo z toho, čo mal, je jeho, ale všetko mali spoločné. Apoštoli veľkou silou vydávali svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša a na všetkých spočívala veľká milosť, veď medzi nimi nebolo núdzneho, lebo všetci, čo mali polia alebo domy, predávali ich a čo za ne utŕžili, prinášali a kládli apoštolom k nohám, a rozdeľovalo sa každému podľa toho, kto ako potreboval. Aj Jozef, ktorému apoštoli dali meno Barnabáš, čo v preklade znamená Syn útechy, levita, rodom Cyperčan, mal roľu, predal ju a peniaze priniesol a položil apoštolom k nohám.» (Sk 4,32-37)

Barnabáš predal to, čo vlastnil a priniesol svoje zdroje pre potreby komunity. Takto prvý podal svedectvo o prvotnom spoločenstve; jeho príklad štedrosti povzbudzuje ďalších, aby konali podobne.

Druhýkrát Skutky apoštolov hovoria o Barnabášovi pri príležitosti obrátenia Pavla. Po jeho obrátení sa Pavol vracia do Jeruzalema, kresťanská komunita má z neho strach, pretože bol známy ako úporný prenasledovateľ.

«Tu sa ho ujal Barnabáš, zaviedol ho k apoštolom a porozprával im, ako na ceste videl Pána a že s ním hovoril a ako smelo si v Damasku počíнал v Ježišovom mene.» (Sk 9,27)

Barnabáš predstavil Pavla kresťanskej komunite, povzbudil kresťanov, aby prijali Pavla ako učeníka v tejto Cirkvi.

Neskoršie jeruzalemská cirkev počuje hovoriť o rozvinutí antiochijskej cirkvi. Predstavitelia jeruzalemskej cirkvi chcú poslať posla, aby spoznali situáciu. Pošlú Barnabáša, aby pomohol pri vzraste tejto mladej cirkvi. Barnabáš v Antiochii vidí, že je to príliš ťažká úloha pre neho. Preto ide do Tarsu a prosí Pavla, aby išiel do Antiochie hlásať evanjelium (Sk 11,22-25). Pavol súhlasí a čoskoro je uznaný za apoštola.

Keď sa antiochijská cirkev rozhodla poslať misionárov hlásať evanjelium medzi pohanov, vybrala Barnabáša s Pavlom. Pavol je

čoskoro známy ako evanjelista pohanského sveta a Barnabáš ako ten, ktorý ho sprevádza a podporuje.

Keď medzi Pavlom a Jánom - Markom nastane menšia roztržka a oddelia sa, Pavol si myslí, že Ján - Marek nemá dosť odvahy ako misionár. Pavol vytvorí tím so Sílasmom a Barnabáš sa pridá k Markovi, aby mu pomáhal. Tradícia označuje tohto Marka za autora evanjelia. «Syn útechy», Barnabáš, teda dobre pomáhal Markovi.

Barnabáš vydal to najlepšie zo seba samého. Nestaval sa do popredia, pomáhal druhému zaujať svoje miesto a rozvinúť svoje schopnosti. Je to osobitná milosť potrebná v každej komunite. Je to druh osôb, ktoré umožňujú, aby sa rozvinula nádej. Každý, kto povzbudzuje druhých, je ozajstným požehnaním. Podľa príkladu Barnabáša sa máte stať «dcérami útechy» a prinášať nádej svetu a ľuďom, ktorí sú vám, sestram, zverení.

Luzine listy sú plné utešujúcich slov pre sestry, pripomína im ich možnosti a dary, ktorými si navzájom pomáhajú.

«Posmeľujte sa a povzbudzujte sa navzájom, aby váš príklad dopĺňal to, čo nedokážu slová» (Duch. spisy, L. 402, s. 448).

«Obnovte sa teda, drahé sestry, v prvotnej horlivosti a začnite chcieť páčiť sa iba Bohu. Pripomeňte si, že to on vás svojou Prozreteľnosťou viedol na miesto, kde ste teraz, aby ste si takto zjednotené navzájom pomáhali k dokonalosti.» (DS, L. 104 druhý, s. 113)

«...Poznáte jej čnosť, ktorá sa vďaka vášmu príkladu len zdokonaľuje. Prosím nášho Pána, aby ste stále viac a viac rástli v dokonalosti.» (DS, L. 515, s. 541-542)

«Ak pokora, jednoduchosť a láska, vytvárajúce vzájomnú znášanlivosť, sú medzi vami, vaša malá komunita bude pozostávať z toľkých svätíc, koľko má členiek. Ale nečakajte, než začne tá druhá. Začnime pri najbližšej príležitosti, a ak treba niečo povedať, povedzte, že tieto sväté cvičenia sa nie celkom presne používajú, alebo že ich ešte len treba začať konať. Pretože tá, ktorá ich začne, by mala veľkoryso

povedať: Nikdy sa nechcem unaviť cvičením sa v nich, aj keby som našla im podobnú čnosť, ale to sa nestane.» (DS, L. 505, s. 530)

«Predstavujem si vás, ako sa navzájom predbiehate vo vnútornom zdokonaľovaní, ako i pri vašej vonkajšej službe pri chudobných chorých, ktorú, ako verím, ste si obľúbili.» (DS, L. 548, s. 571)

Lujza používa niekedy humornú formu, aby pomohla sestrám prijať jej poznámky: *«Môžete čakať celú kapitolu, až zistím že nie ste úplne svätá» (DS, L. 156, s. 169).* Lujza bola často veľmi priama pri radách, ale bolo to z jasného dôvodu jej lásky k sestrám a túžby, aby rástli na ceste dokonalosti. Napriek jej uznaniu vlastných chýb a úvahe o zmysle utrpenia, usilovala sa v nich udržať nádej. Ponúka nám nádherný príklad, ako máme byť ženami nádeje, ktoré sa navzájom povzbudzujú a podporujú.

Vaše *Konštitúcie* jasne hovoria o tejto hodnote:

«Sestry sa jednoducho a pokorne snažia spoločne nasledovať Pána. Ich snaha po obrátení sa konkretizuje pri pravidelnej komunitnej revízii, službe duchovnej lásky a sesterskom napomenutí, ktoré sa konajú v ovzduší pravdy a lásky.» (K. 32b)

II. MÁRIA: NÁDEJ A SPOZNANIE BOŽÍCH ZÁZRAKOV

Nádej mi pripomína úžas. Spomenul som si pritom na jedného z mojich priateľov, otca Toma Davitt. Keď sme boli spolu v komunite v Ríme, z času na čas sa ma opýtal: «Prečo existovali dinosaury?» Táto otázka ho naozaj očarovala. Dinosaury existovali milióny rokov predtým ako existovala na zemi ľudská bytosť a naše poznanie o nich pochádza len z ojedinelých prvkov, ktoré sa nachádzajú v našich múzeách. A tak nikto z nás nikdy nevidel dinosaura okrem tých, ktorých si predstavujeme z určitých filmov. Prečo existovali dinosaury, keď nikto z ľudí ich nemohol poznať – taká bola Tomova otázka. Teraz musím uznať, že ide o veľmi antropocentrickú víziu sveta, ktorá spočíva v tom, že vidíme všetko z pohľadu ľudí. Vždy som mu dal tú

istú odpoveď: «Boh stvoril dinosaurov, aby sme sa mohli pýtať a žasnúť nad všetkým, čo presahuje naše chápanie a našu existenciu».

Povaha nášho vesmíru je taká, že existujú bytosti a reality, ktoré sme neschopní vidieť, a predsa existujú. Vesmír je nekonečne veľký a nekonečne malý, nikdy ho neuvidíme úplne a ani neprelúštíme jeho tajomstvá. Veľkosť nášho vesmíru nám poukazuje na veľkosť nášho Boha a toto je nám nádejou, lebo «Bohu nič nie je nemožné».

Pri Zvestovaní, keď anjel Gabriel zvestoval Márii, že bude matkou Spasiteľa pôsobením Ducha Svätého, povedal jej tiež, že jej staršia príbuzná Alžbeta je v požehnanom stave, pretože «Bohu nič nie je nemožné». Boh môže vždy splniť svoju vôľu a byť verný príslubom, ktoré dal svojmu ľudu. Máriina dôvera a viera v tohto úžasného Boha, ktorý koná, jej umožňuje povedať «áno» na všetko, čo Boh od nej žiada v jej živote. Verí, že ide vždy o dobro – Boh, ktorému verí, je Boh života.

Magnifikat vyjadruje Máriin pocit nádeje a úžasu nad Božím pôsobením v jej živote. V tomto chválospeve Mária chváli Božiu veľkosť: *«Mária hovorila: „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo zhlíadol na poníženosť svojej služobnice. Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný, a sväté je jeho meno!»* (Lk 1,46-49)

Svätá Lujza sa vyjadrila podobne: *«Naša láska k Bohu nás má viesť k túžbe po jeho sláve a ku skutkom na jeho chválu. Máme sa radovať z jeho veľkosti, z toho, čím je, chváliť ho a milovať jeho vlastnosti...»* (DS, A. 15, s. 710)

«Bohu nič nie je nemožné»: Táto pravda dáva nádej Panne Márii, svätej Lujze a každému z nás.

«Sme svedkami pôsobenia Ducha Svätého, ktorý uvoľňuje novú energiu... Nech Duch Svätý príde uhasiť náš smäd, našu túžbu po pravde a porozumení, aby sme sa v tomto svete stali nositeľkami nádeje... Dovoľme Duchu Svätému, aby sa nás dotkol, lebo on chce

tvoriť všetko nové a dnes chce v plnej miere obnoviť naše srdcia, uzdraviť naše zranenia i zranenia celého ľudstva.» (DMZ, s. 6-8)

Sme povolané byť nositeľkami nádeje, hoci sa situácie zdajú ťažké, dokonca nemožné. Našimi rukami a naším úsilím Boh chce naplniť svoju vôľu a všetko obnoviť. Podľa *Vita consecrata* dar Ducha Svätého nás vedie a upevňuje v tomto úsilí.

«Zasvätené osoby sa svojimi charizmami stávajú znakom Svätého Ducha, ktorý ukazuje na novú budúcnosť, ožiarenú svetlom viery a kresťanskej nádeje. Eschatologické napätie prechádza do poslania, aby sa kráľovstvo šírilo už teraz.» (VC, 27)

Očakávame naplnenie Božích príslubov, ale konáme už teraz, aby nastalo Kráľovstvo spravodlivosti a pokoja tak, že žijeme veľkodušne, obetavo a trpezlivo. Sme pozvaní mať nerozdelené srdce naplnené schopnosťou žasnúť a veriť jeho Prozreteľnosti.

III. JEŽIŠ: NÁDEJ A BOH ŽIVOTA

Staré čínske porekadlo hovorí: «Tam, kde je život, tam je nádej». Náš Boh je Bohom života. Dáva existenciu všetkému, dáva život izraelskému ľudu na brehoch Červeného mora a pri prechode cez púšť. Keď Izraelitom dáva príkazy, pozýva ich vybrať si život. Cez Máriu Boh prináša život svetu, ozvenu čoho zachytáva evanjelista Ján vo svojom Prológu. Ježiš počas svojej verejnej činnosti hovorí slová, ktoré dávajú život, robí zázraky, ktoré navracajú život. Prichádza, «*aby mali život a aby sme ho mali hojnejšie*» (Jn 10,10). Viackrát hovorí, že je «*vzkriesenie a život*», «*cesta, pravda a život*», «*chlieb života*»... Zmŕtvychvstanie je najdôležitejším znamením víťazstva života. Náš Boh je Bohom života; v tejto pravde sme dostali nádej.

Keď kráčame v Ježišových šľapajach, môžeme prinášať život svetu, zvlášť na miesta, kde smrť vládne chorobou, nevedomosťou a násilím. Výzva spočíva v tom, aby sme svedčili svojím životom o úcte k ľudskému životu od počiatku až po koniec. V úsilí o ľudskú dôstojnosť

musíme vyzdvihnúť každý ľudský život.

V súčasnosti mnohí ľudia vo svete musia čeliť vážnym ťažkostiam, ktoré zatemňujú ich budúcnosť. Sú ukrátení o ich práva alebo prostriedky pre prežitie.

«Človek, ktorý bdie a očakáva splnenie Kristových prisľúbení, je schopný inšpirovať nádejou aj svojich bratov a sestry, často znechutených a pesimisticky hľadiacich do budúcnosti. Jeho nádej sa opiera o Božie prisľúbenie, obsiahnuté v zjavenom slove...» (VC, 27)

Zasvätené osoby sú osobami nádeje. Veríme slovu, ktoré nám povedal Boh a hľadáme do budúcnosti s nádejou. Usilujeme sa budovať lepší svet deľbou našich zdrojov a darovaním vlastného života v službe poznačenej súcitom a láskou.

Byť ľuďom plným nádeje znamená byť ľuďom, ktorý závisí od Božej prozreteľnosti a verí v ňu. Ktorý vzťah bol častejšie pripomínaný našimi Zakladateľmi, ako závislosť na Božej prozreteľnosti? Je to dôvera a viera v budúcnosť i úmysel, ktorý patrí Bohu. Túto základnú ideu často odráža i Sväté písmo.

Vo Svätom písme čítame, že nádej pripravuje srdce na závislosť na Božej prozreteľnosti. Izaiáš (55,9) pripomína, že *«Ako sú nebesá vyvýšené nad zem, tak sú moje cesty vysoko od vašich ciest»*. Žalm 23 (22) nás povzbudzuje: *«Pán je môj pastier, nič mi nechýba: pasie ma na zelených pasienkoch...»*. Svätý Pavol píše v liste Rimanom (8,28): *«Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým, čo sú povolani podľa jeho rozhodnutia.»* A Korinťanom: *«Ja som sadiť, Apollo polieval, ale vzrast dal Boh»* (1 Kor 3,6).

Zakladatelia nás pozývajú, aby sme boli osobami plnými nádeje a dôvery v Prozreteľnosť a v jeho úmysel lásky.

«Prosili sme nášho Pána aj v ich mene (sestier) za odpustenie všetkých previnení uplynulého roka s nádejou, že v tomto roku lepšie využijeme jeho milosť. Drahé sestry, Božia pomoc nám nebude chýbať, ale dávajme si pozor, aby sme to nepokazili tým, že nebudeme

zodpovedať jeho svätej láske» (DS, L. 391, s. 439).

IV. CHARAKTERISTIKA NAŠEJ NÁDEJE

Keby ste mali vymenovať niekoľko rysov nádeje, ktoré prvky by ste uviedli?

- Povzbudenie?
- Útechu? Úžas?
- Rozhodnutie hájiť život?

Pridám ešte dva rysy:

RADOŠŤ

Svätý Pavol píše komunite do Ríma: *«Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste v sile Ducha Svätého oplývali nádejou»* (Rim 15,13). Napriek problémom a ťažkostiam, ktoré môžu nastať v našom živote a apoštoláte, vieme, že Boh kraľuje a utvoril medzi nami svoje Kráľovstvo. V tejto dôvere môžu naše nerozdelené srdcia prekypovať pokojom a radosťou.

SILA

Svätý Pavol píše komunitám kresťanov: *«Neúnavne konajme dobro, lebo ak nechabneme, budeme v pravom čase ťať.»* (Gal 6,9; porov. 2 Sol 3,13). Keby sme boli presvedčení, že existuje budúcnosť, ktorú sa neoplatí bojovať, necítili by sme sa náchylní míňať silou, aby táto budúcnosť nastala. Nádej nám dáva silu a vyzýva nás k vernosti, pretože nám poukazuje na väčšie trofeje: život naveky s Bohom.

Vo Svätom písme pripomínajú nádej tieto symboly: skala v Starom zákone, kotva v liste Hebrejom, prilba v liste Solúnčanom. Nádej môžeme vidieť v dieťati alebo v chudobnom hospodárovi, ktorý seje, aby mohol potom ťať. Naš svet je plný znamení nádeje a deň čo

deň sme pozývaní odhodlať sa žiť naše kresťanstvo.

Z Á V E R

Svätý Peter vo svojom prvom liste hovorí o základe našej nádeje: *«... uctievajte sväto Krista, Pána, vo svojich srdciach, stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás. Robte to však skromne, s bázňou a s dobrým svedomím...»* (1 Pt 3,15-16).

Vyznaním, že Ježiš je Pánom nášho života, sa stávame ľuďmi nádeje schopným zdôvodniť ju. Nádej sa vždy vyznačuje našou snahou byť ľuďmi, ktorí povzbudzujú druhých, žasnú nad zázrakmi, ktoré Boh naďalej koná, a ktorí rešpektujú ľudský život. Radosť a sila, s akou prijímame našu službu, sú tiež znaky našej viery v Božie pôsobenie a nášho úsilia o spoluprácu s jeho Prozreteľnosťou pri premene sveta. Naša nádej spočíva na našej viere, že Ježiš je Pán.

P. Patrick GRIFFIN, CM
Generálny direktor

§

Peruánska provincia

Súčasnosť
výzvy

Rozsievачky nádeje medzi naším ľuďom

Od roku 1858 sú dcéry kresťanskej lásky, služobnice chudobných, na peruánskej zemi, pozdĺž mora, v pohorí Sierra a v pralesoch. Usilujú sa odpovedať na výzvy, ktoré postupne rokmi prichádzali: „*Máte povolanie, ktoré vás zaväzuje pomáhať všetkým ľuďom bez rozdielu, mužom, ženám, deťom a vôbec všetkým chudobným, ktorí vás potrebujú.*“ (Sv. Vincent, 6. 1. 1658, Komu povedať o svojich pokušeniach... X, 452)

V rokoch 1980 – 1990 krajinou silne otriasal terorizmus. Mnohé dediny peruánskeho pohoria, medzi nimi kraje Ayacucho, Huancavelica a Apurímac videli ich politickú a občiansku organizáciu ako i infraštruktúry úplne zničené. Ale obyvatelia boli ešte viac zasiahnuté po psychologickej, morálnej a náboženskej rovine. Po tejto hroznej pohrome, mnohé deti, mládež a dospelí boli ponorení do tej najhlbšej bolesti, naplnení pocitmi pomsty, nenávisti a nevraživosti voči tým, ktorí boli príčinou ich nešťastia a ktorí zničili ich sny a ich rodiny. Roky prešli a dnes táto generácia narástla a dozrela, mnohí sa oženili / vydali a založili si svoje rodiny. Starí ľudia prechovávajú stále bolesť v srdci, prosia Boha, aby už nikdy nedovolil, že by sa zopakovalo to, čo jedného dňa prežili.

Podľa záverečnej správy Komisie «Pravda a zmierenie» je potrebné usilovať sa o uzdravenie týchto tak hlbokých zranení, ktoré zostávajú v srdci našich bratov. Musíme im prejavovať veľa lásky,

počúvať ich, snažiť sa ich chápať, prejavíť im veľkú blízkosť a zvlášť im povedať, že Boh ich miluje nadovšetko, že je stále s nimi a neustále ich sprevádza.

Pri príležitosti 150. výročia našej provincie nás naša vizitátorka, sestra Marína Melendez s provinciálnou radou pozvali, aby sme boli pozorné na realitu našej vlasti. Posledné sčítanie Štatistického inštitútu pre populáciu (INEI) uvádza, že oblasť Huancavelica je jedným z najchudobnejších krajov po stránke ekonomickej, sociálnej, kultúrnej, náboženskej. Vzhľadom k tejto realite sme sa pýtali, čo by sme mali pre nich urobiť...

Provinciálna rada po úvahe rozhodla založiť jeden dom v kraji Caja /kacha/, pri hraniciach. Viaceré komunity sa už nachádzajú v strede peruánskej časti pohoria Sierry. Oblasť je veľmi zaostalá po stránke kultúrnej, poľnohospodárskej, ekonomickej a sociálnej. Obyvateľstvo trpí podvýživou a analfabetizmom a k tomu bolo tvrdo postihnuté terorizmom v rokoch 1980 -1990.

V kraji Caja je asi desať roľníckych sektorov, ktoré sú navzájom od seba vzdialené na viac ako jeden a pol hodinu cesty autom.

V rokoch 2005-2007, teda počas dvoch rokov sme zorganizovali šesť misí na viacero etáp. Na konci každej misie misijný tím došiel k tomu istému záveru: mala by tu byť založená jedna komunita, pretože chudobní nás potrebujú.

Už 5 rokov tu pôsobí komunita svätej Lujzy. Táto komunita je vlastne misijné stredisko. Jedným z cieľov je prijímať jednotlivé vetvy vincentskej rodiny, ktoré chcú slúžiť v tomto kraji. Stredisko prijalo misijné skupiny Združenia bývalých žiakov vincentských škôl v Peru, farníkov z farnosti "Corpus Christi" de San Juan de Miraflores z Limy, otcov a bratov lazaristov a pod.

V súčasnosti je komunita zložená z troch sestier. Slúžime v škole, v zdravotníckom stredisku, vo farnosti, ktorá je rozšírená na viaceré sektory.

Aby sme odpovedali na výzvy Dokumentu medzi Zhromaždeniami 2009-2015, "*Tvorivo a odvážne slúžiť «vychádzajúc a prichádzajúc»*, a tak zjavovať chudobným Božiu lásku", rozhodli sme sa:

- oživiť vieru evanjelizáciou Božím slovom,
- formovať vidieckych katechétoch pre evanjelizáciu ich vlastných dedín,
- pripraviť k sviatostiam deti, mladých, dospelých a starších...
- zúčastňovať sa na ľudskom a spoločenskom raste roľníkov.

Pre dosiahnutie týchto cieľov konáme viaceré pastoračné aktivity vo všetkých sektoroch, podomové návštevy, Lectio divina raz za mesiac, pravidelné slávenie eucharistie, rôzne katechézy, biblický kurz, vytváranie mládežníckych skupín, skupín pre ženatých a vydaté, pre staršie osoby a pod.

V našej každodennej službe chceme vyzdvihnúť ďalšie výzvy:

- pre sociálny rast roľníkov, ktorí žijú len z poľnohospodárskej práce – pre nich by sme chceli zriadiť vzdelávacie stredisko,
- detský útulok pre deti a mládež, ktorí prichádzajú z najvzdialenejších sektorov a ktorí žijú sami, vystavení rôznemu nebezpečenstvu,
- doučovanie pre žiakov prvého a druhého stupňa,
- rekonštrukciu nášho kostola, pretože je veľmi poškodený po zemetrasení z 15. augusta 2007 a v súčasnosti ho nemôžeme užívať.

SESTERSKÝ ŽIVOT

"Zakladatelia videli v sesterskom živote jednu z hlavných opôv povolania dcér kresťanskej lásky" (K. 9). Sme presvedčené, že Boh nás povolal, poslal do tejto nádhernej misie, aby sme boli jeho svedkami, a aby tak tí, ktorí nás obklopujú, si uvedomili, že „sa máme radi“ a že je možné žiť podľa učenia Ježiša Krista. Každá z nás prijíma spoluzodpovednosť a subsidiaritu v komunite a externe, čo ovplyvňuje pastoračný program a miestny komunitný plán.

DUCHOVNÝ ŽIVOT

Prežívame ho v plnom súlade s učením našich Konštitúcií, ktoré hovoria: "*Túžia žiť v stálom rozhovore s Bohom, zverujúc sa do jeho rúk s detinskou dôverou v jeho prozreteľnosť*" (K. 17a). Keď prechádzame cestami, aby sme sa dostali z jedného sektoru do druhého, modlíme sa a ďakujeme Bohu za reality, v ktorých spoznávame jeho pôsobenie v srdci a živote rodín.

APOŠTOLSKÝ ZÁVÄZOK

Každá z nás hovoríme „vdďaka, Pane, za dar povolania, ďakujeme ti, že si nás poslal medzi najchudobnejších a dovolil si nám nechať sa nimi evanjelizovať, pretože pravá viera sa nachádza medzi nimi. Učia nás viere, zbožnosti, obetavosti, dôvere a v každej chvíli či okolnosti odovzdávať sa do Božích rúk. Keď kráčame po ich boku, vtedy ešte viac oceňujeme naše povolanie dcéry kresťanskej lásky a prežívame ho intenzívnejšie.“

S dôverou sa spoliehame na Božiu milosť, na pomoc Panny Márie a všetkých šľachetných osôb, s ktorými spolupracujeme pri šírení Božieho kráľovstva a prinášaní nádeje našim bratom a sestrám.

Komunita v Caja

A

Provincia San Sebastián

Komunita Egunon Etxea - Bilbao

Aktuality z provincií

«Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným» (Lk 4,18). Akými slovami a znameniami priblížime túto zvesť...?

27. februára 1926 dcéry kresťanskej lásky začali pôsobiť v podomovej službe ošetrovaním chorých v historickej štvrti mesta Bilbao, v Baskicku.

Pracovali v malej ambulancii, navštevovali chudobných v ich domoch, mávali večerné kurzy pre dospelých, šíрили úctu k Panne Márii zázračnej medaily v mestských štvrtiach. Dvere ich domu boli otvorené pre všetkých ľudí v núdzi. Sestry takto pokračovali vo svojej činnosti viac ako 60 rokov.

V roku 1990 sa biskupstvo – majiteľ budovy – rozhodlo dať ju „diecéznej Charite“, aby v ňom začali dielo charitatívneho a sociálneho zamerania. Po analýze situácie v štvrti, sme skonštatovali, že v nej žije veľa starých, osamelých ľudí, vo veľmi zlých životných podmienkach kvôli nízkym príjmom. Dom sa teda stal denným centrom „Egunon Etxea“ (Dom dobrého dňa).

Komunita sa usadila v jednom z bytov tohto nového centra, s novou organizáciou a začala svoju novú cestu. Charita mesta Bilbao a Spoločnosť dcér kresťanskej lásky sa podujali na misiu vydávať svedectvo o evanjeliu pri starcoch, sprevádzať ich a uľahčiť ich rodinám.

Postupne sa štát začal viac starať o starých ľudí. A tak sestry sa rozhodli otvoriť stredisko pre ľudí bez stáleho domova, ktorí sa túlili celé dni po uliciach, niektorí trávili noc v útulkoch, iní na uliciach, ďalší v úbohých penziónoch, ktoré museli opúšťať o 8.00h ráno a nemohli sa tam vrátiť pred 20.00h večer. Niektorí títo bezdomovci sú mentálne postihnutí, iní majú ťažkosti odpútať sa od závislostí. Sú to ľudia, ktorí nemôžu ísť do verejných centier, pretože nemajú „potrebné podmienky“, aby tam mohli vstúpiť.

A tak sa dom "Egunon Etxea" prispôbil, aby odpovedal na potreby týchto zraniteľnejších ľudí. Aby sme mohli zodpovedať tejto novej službe, potrebovali sme metódu.

V roku 2004 sme začali uvažovať nad touto skutočnosťou a definovať nové štruktúry, aktuálne zdroje a iné spôsoby služby. Denné centrum sa premenilo vďaka projektu, ktorý mal odpovedať na potreby ľudí v situácii sociálneho vylúčenia, starších ako 55 rokov. Tento proces zmeny nastával pomaly. Opäť sme zakúsili, aké je naliehavé vytvoriť nové priestory pre bývanie, a tak sme otvorili jeden byt pre prijatie niekoľkých osôb. Táto realita nás postavila pred novú perspektívu: starší bezdomovci.

Stretli sme sa s mnohými ťažkosťami s verejnými inštitúciami, ktoré si nevedomovali túto realitu a kladli prekážky na vnútornej rovine. Skutočné potreby a odpovede, ktoré si vyžadovali, nás viedli k zmene. Prežili sme chvíle úvahy a konfrontácie s pracovným tímom Charity, ktorý bol zvyknutý starať sa o menej problematických ľudí, a našou starosťou komunity pomáhať najnúdznejším.

Komunita veľmi vážne preštudovala danú situáciu a rozlišovali sme ju komunitne.

Napriek počiatočným ťažkostiam, chvíľam nejasností, strachu, diskusií... sme zakúsili, že vďaka úprimnému dialógu, záujmu dotiahnuť veci do konca... hoci sme nevedeli v akom smere, sme mali istotu, že sme na správnej ceste.

Spoločný menovateľ držal našu starosť, a to, že sme sa chceli rozhodnúť pre „skutočne chudobných“, hoci táto služba nás vyťahovala z našej pohodlnosti.

Teraz na projekte "Egunon Etxea" pracuje sociálno-výchovná skupina, ďalej skupina dobrovoľníkov a naša komunita je tu permanentne prítomná.

Denné centrum má kapacitu 35 mužov i žien. To si vyžaduje osobné sprevádzanie každého človeka v jeho úrovni, veľmi jednoduchú činnosť a prítomnosť v ich každodennom živote.

S osobami, ktoré pracujú v tomto projekte sme sa zaviazali k nasledovnému:

- mať postoj nezištnosti, aby sme im ponúkli, čo im život odmieta;
- mať postoj prijatia a snažiť sa ísť v ich rytme;
- vytvárať ovzdušie úcty, aby sme liečili ich zranenia a aby sa postavili na vlastné nohy.

Existencia komunity uprostred služby má dvojaký význam:

- byť svedkami Božej lásky,
- byť ľudskými, poskytnúť im odborné služby v zhode s našou identitou služobníc.

Podľa príkladu Vincenta de Paul a Lujzy de Marillac, ktorí vedeli stelesniť v kontexte ich doby evanjeliové hodnoty, ktoré sú základňou našej súčasnej sociálnej činnosti, my, sestry, chceme byť odvážne, otvorené a zaangažované v službe najchudobnejším...

Sestra Maika AGUIRRE
dcéra kresťanskej lásky

Misia

podľa svätého Vincenta, misionára

Øzjiny
Spoločnosti

Ú v o d

Slová „misia“ a „misionár“ bez pochyb najlepšie charakterizujú svätého Vincenta a tieto slová aj najlepšie zjednocujú jeho osobnosť a spiritualitu.

Keď študujeme svätého Vincenta, jeho život, činnosť alebo diela, môže sa nám stať, že budeme prekvapení, ak nie zachvátení, masívnou a objemnou stránkou jeho osobnosti a toho, čo vykonal, ako aj mimoriadnou rozmanitosťou tejto činnosti. Možno povedať, že sv. Vincent predstavuje osobitný svet. Pokúsme sa preskúmať tento svet.

- 14 zväzkov spisov na preštudovanie (aspoň 13 a pol), ktoré obsahujú 3000 listov, 120 konferencií pre DKL, 224 pre kňazov a bratov Misijnej spoločnosti. Toto všetko tvorí klasický, originálny, odvážny, didaktický a zároveň spontánny celok.

- Jeho kňazská služba a pastoračné skúsenosti boli rôznorodé, napr. bol duchovným na kráľovskom dvore, farárom v Clichy /kliši/, nádejný kandidát v Oratóriu, domáci učiteľ, farár v Châtillon /šatijö/, misionár, zakladateľ, predstavený, člen Dôvernej kráľovskej rady, teda akýsi druh ministra, atď. ...

- Jeho činnosť a založené diela tiež neboli menej početné: ľudové misie, Spolky kresťanskej lásky, Dcéry kresťanskej lásky, nájdené deti, nemocnice, Utorkové konferencie pre kňazov a biskupov, pomoc obetiam vojen a epidémií, vedenie kláštorov sestier Navštívenia Panny Márie a ďalšie.

- Jeho učители a vodcovia pochádzali z rôznych duchovných obzorov: Bérulle, František Saleský, Rodriguez, Vincent Ferrier, Benedikt z Canfieldu, Duval... a to predstavuje rôzne spirituality: oratoriánsku, saleziánsku, jezuitskú, dominikánsku, kapucínsku, sekulárneho duchovenstva...

Áno, sv. Vincent predstavuje jeden svet, obrovskú rozmanitosť skúseností, vplyvov, vodcov a učiteľov, činností, diel, vzťahov (počnúc kráľom a veľmožmi až po najpokornejších). A predsa robí dojem veľkej jednoty a dokonca dokonalej súvislosti, dokonca i počas jeho obdobia dozrievania od r. 1595 do r. 1609. Dokonca sa pýtame, či by nebolo potrebné hovoriť o neúprosnej logike! K tomu všetkému je jeden kľúč, tak ako v moderných budovách s tisícmi dverí, ktoré sa môžu otvoriť jediným „pakľúčom“.

Kľúčom je misia:

- kľúč celej jeho osobnej skúsenosti,
- kľúč celého jeho duchovného napredovania,
- kľúč jeho spirituality,
- kľúč všetkých jeho diel a činností,
- kľúč jeho korešpondencie, príhovorov a konferencií.

Naše bádanie o svätom Vincentovi bude mať teda dve časti:

- misia podľa sv. Vincenta, ktorú budeme študovať skôr vo forme syntézy,
- misionár podľa sv. Vincenta, ktorú budeme spoznávať viac opisnou formou.

MISIA, «EVANGÉLIZARE PAUPERIBUS MISIT ME»

Všetci svätí a duchovní géniovia v Cirkvi boli vlastne evanjelióvými mužmi a ženami a ich svätosť, život a diela dali spočinúť na jedinom základe, na Evanjeliu.

V Cirkvi sú však najrozmanitejšie práve charizmy, spirituality a svätosť: od kráľa svätého Ľudovíta po sv. Máriu Goretti, od sv. Františka Assiského po sv. Ignáca, od veľkej Terézie Avilskej po malú Teréziu z Lisieux /lizjő/, atď. A prečo? Kvôli osobnosti každého účastníka v osobnom úsilí o svätosť. Každý si nachádzal osobný prístup k evanjeliu, videl ho svojimi očami, svojou skúsenosťou, svojou minulosťou. Každý vstúpil do evanjelia svojimi dverami.

Dvere svätého Vincenta? Bol nimi úryvok z Lukášovho evanjelia (4,16-22), ktorý nám približuje, ako Ježiš začal svoj verejný život v Nazarete. Bolo to v sobotu. Ježiš išiel do synagógy a počas obradov vstal, aby čítal: "Podali mu knihu proroka Izaiáša. Keď knihu rozvinul, našiel miesto, kde bolo napísané: *«Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným...»* Text pridáva: *"Potom knihu zvinul, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli na neho. A on im začal hovoriť: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli.“...*

Toto je vincentská brána, či dvere do evanjelia: Kristus povedal, že prišiel ohlasovať radostnú zvesť chudobným. Vincent to aj veľakrát poznamenal: chudobní v tej dobe neboli evanjelizovaní, opustení Cirkvou, kňazmi, väčšinou spoločnosťou. Starec v dedinke Gannes /gan/ by bol zomrel vo svojich hriechoch; chudobní v Châtillon /šatijö/ by boli zomreli v ich opustenosti. A mnohí ďalší a ďalší vtedajšieho kráľovstva a sveta! V poslaní Ježiša Krista sa nepokračovalo. Bolo treba, aby Cirkev 17. storočia opäť prevzala misiu Ježiša Krista, t. j. aby sa obrátila k chudobným, v prvom rade k nim. To je jasné a jednoduché uvažovanie Vincenta de Paul, zvlášť po roku 1617 a táto

úvaha bude prevažovať v celom jeho ďalšom zmýšľaní a bude viesť celý jeho život.

Aby sme dobre porozumeli misii podľa sv. Vincenta, musíme si zopakovať a prehĺbiť každý výraz kľúčovej vety prevzatej od Izaiáša a ktorú si osvojil aj Ježiš Kristus: **Poslal ma hlásať evanjelium chudobným.**

Táto veta obsahuje štyri kľúčové prvky misie podľa svätého Vincenta:

- poslanie (ekleziálna rovina),
- po stopách Ježiša Krista (mystická rovina),
- chudobným (sociologická rovina),
- hlásať im evanjelium (pastorálna rovina).

I. POSLANIE

Pre sv. Vincenta bolo misionárske poslanie podmienkou alebo najdôležitejšou etapou. Byť misionárom sa nespájalo v prvom rade s prostredím, v ktorom misionár pracoval. Nezaviselo ani v prvom rade od pastoračných metód, ktoré sa mohli odlišovať podľa štruktúry prostredia. Nezaviselo ani od miesta, ktoré dotýčný mal v hierarchii alebo v Božom ľude. Pre svätého Vincenta misia nebola metóda alebo pastoračná činnosť. V prvom rade a predovšetkým to bolo poslanie, poslanie Bohom, ktorý ho označuje, autentické poslanie Cirkvou. Je to vlastne etymologický a prvý význam slova „misia“, ktorý pochádza z latinského slova „missus“, čo znamená „poslaný“. Je to prvé slovo Izaiášovho výrazu: *misit me*.

Táto prvá podmienka existencie Misijnej spoločnosti nie je u Vincenta de Paul dogmatickým bodom. Je to požiadavka podstatnej osobnej skúsenosti.

Až do r. 1617 viedol svoj život: išiel do Ríma, Paríža, Clichy, bol u rodiny Gondiovej, v Châtillon... prakticky preto, lebo to žiadal

a chcel. Vtedy mal slobodnú iniciatívu svojich rozhodnutí, opatrení a záväzkov.

V roku 1617, zvlášť 25. januára a 20. augusta, v Gannes a v Châtillon mal dojem, že je vtiahnutý do nepredvídaných udalostí, ktorých význam mu uniká. Akoby mu ich postavil do cesty niekto iný a sú mu „nanútené“. A tieto udalosti rozhodli o jeho živote. Následne všetko nadväzovalo akoby to už neriadil svoj život on, ale niekto Iný. Nemyslel na Misijnú spoločnosť, spolky kresťanskej lásky, ani na dcéry kresťanskej lásky. Nemyslel ani na galejníkov, nemocnice, nájdené deti, či na pomoc krajom postihnutých vojnou. Nemyslel samozrejme ani na Alžírsko a Madagaskar. V roku 1617 Vincent de Paul sa stal misionárom, pretože sa cítil poháňaný a poslaný Bohom.

Vždy, keď bude P. Vincent hovoriť o pôvode Misijnej spoločnosti alebo Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, ako aj o ich dielach a činnostiach, vždy skonštatuje to isté a zopakuje: "Nemyslel som na to!" Často predstavujeme toto jeho zamyslenie ako pekný príklad pokory. Ale v týchto okolnostiach sa jednalo o niečo dôležitejšie ako o pokoru – o vieru.

Viera nespočíva hlavne v tom, že veríme určitému počtu dogiem a právd. Viera pre nás znamená stretnúť sa jedného dňa s Bohom a odovzdať mu kormidlo a vedenie nášho života.

Vždy, keď Vincent de Paul povie, že to on nezaložil rôzne diela počas jeho života, zároveň tvrdil, že od roku 1617 Boh viedol loďku jeho života, zatiaľ čo predtým sa ju pokúšal viesť sám. Od roku 1617 sa cítil a sa uznával za **poslaného** Bohom: „*Ach, páni a bratia moji! Nikdy nikto na to nemyslel. Nevedeli sme, čo sú to misie, vôbec sme na ne nemysleli a nevedeli sme, čo to je. A práve podľa toho rozoznáte, že je to Božie dielo. Pretože tam, kde nekonajú ľudia, Boh koná a pochádza to priamo od neho. Potom si poslúži ľuďmi pre vykonanie svojho diela...*“ (Coste XI, 169).

Alebo: „*Drahé sestry, už som vám mnohokrát povedal, že samého Boha máte považovať za zakladateľa vašej Spoločnosti. Budte presvedčené, že v živote som na to nepomyslel a myslím si, že ani Slečna Le Gras...*“ Potom P. Vincent opisuje udalosť zo Châtillon-les-Dombes /šatijö le dömb/ a pridáva: „*Teda, milé dcéry, či to môže byť ľudským dielom a či nie je samo o sebe jasné, že je to Božie dielo? Ved' predsa to nezapríčinili ľudia, že títo úbožiaci ochoreli. A opäť to neboli ľudia, ktorí by boli rozplamenili srdcia toľkých ľudí, čo sa v zástupoch ponáhľali pomáhať. Či si ľudia sami vložili do srdc túžbu neustále im pomáhať, a to nielen im, ale aj tým, ktorí prídu po nich? Veru nie, dcéry moje, ľudia nie sú schopní urobiť niečo také. Je jasné, že Boh v nich mocne pôsobil, pretože ľudia to nedokážu. Ach, veru nie, milé dcéry, vôbec to nedokážu...*“ (Coste IX, 244-247).

To sú dôvody, ktoré P. Vincent uvádza na potvrdenie misionárskeho charakteru kňazov Misijnej spoločnosti ako i dcér kresťanskej lásky. Ľudia to nespôsobili, Boh zasiahol a konal. To On poslal Vincenta de Paul a posielal aj dnes nás.

Tento Boží mandát, ktorý vysielal, má byť zautentizovaný a verejne vyjadrený Cirkvou. P. Vincent stále zdôrazňuje tento bod, či už u spolkov, misionárov alebo dcér kresťanskej lásky.

Spolky boli farské inštitúcie a bolo v nich vyznačené prevažujúce miesto farára, čo je zdôraznené v každom z pravidiel. Miestni farári (alebo jeden z ich kaplánov) mali predsedieť na mesačných schôdkach, bedliť nad správou, predsedieť pri voľbách a pravidlá spolkov mal podpisovať a overovať biskup alebo jeho zástupca (Coste XIII, 430-433).

Čo sa týka misií, P. Vincent úzkostlivo žiadal, aby ich do nich posielali biskupi. Spôsob väčšiny inštitútov a zakladateľov bol práve opačný. V roku 1635 napísal biskupovi v Béziers /bézje/: „*V prvom rade sme úplne pod poslušnosťou našich pánov prelátov, aby sme išli na všetky miesta ich diecézy, kde sa mu bude páčiť **poslať** nás kázať, katechizovať a vykonávať generálne spovede medzi chudobným*

ľudom... Skrátka, sme ako sluhovia stotníka v evanjeliu voči pánom prelátom. Keď nám teda povedia: Choďte, tak sme povinní ísť. Ak nám povedia: Prídte, tak sme povinní prísť. Takto sme povinní robiť...“ (Coste I, 309).

Jane de Chantal napísal 14. júla 1639: *„Aby sme žili v duchu služobníkov Evanjelia voči našim pánom biskupom, ktorí keď nám povedia: „Choďte tam“, tak tam ideme; „Vrátte sa“, tak sa vraciame; „Urobte toto“, tak to robíme. To je to, čo sa týka uvedených funkcií.“* (Coste I, 563).

4. januára 1647 napísal do Ríma Otcovi Blatiron, kňazovi Misijnej spoločnosti: *„Môžete povedať p. Mons. Kardinálovi, že páni preláti sú naši páni vo všetkých našich vonkajších zamestnaniach a že sme povinní ich poslúchať ako služobníci v evanjeliu poslúchali svojich pánov...“* (Coste III, 142).

Tú istú starosť mal pre dcéry kresťanskej lásky: podobne ako u spolkov kresťanskej lásky, aj sestry sú farničky, *„sú dcéry farnosti“*.

7. februára 1660, P. Vincent napísal Jakubovi de la Fosse /fos/: *„Dcéry kresťanskej lásky nie sú reholníčky, ale devy, ktoré vychádzajú a prichádzajú ako sekulárne; sú veriace farničky pod vedením miestnych farárov tam, kde pôsobia...“* (Coste VIII, 237-238).

V konferencii o poslušnosti z 2. 12. 1657 sa jedna sestra pýta: *„Pane, mám poslúchať pána farára vo farnosti, kde slúžim chudobným? – Áno, sestrička, ako Pána Boha, vo všetkom, čo sa týka chudobných“* (Coste X, 387).

V tej istej konferencii trochu ďalej : *„Nasleduje dvadsiaty druhý článok: 'Keď sú poslané do niektorej farnosti, aby sa tam zdržovali a opatrovali chorých, sestra služobnica v sprievode jednej spolusestry nech ide k miestnemu farárovi a nech ho prosí o požehnanie, ktoré prijmu na kolenách...’ Milé sestry, robievate to? Pani Le Gras*

odpovedala, že pri prvej príležitosti, keď idú slúžiť chudobným do niektorej farnosti, si to nikdy nezameškajú. Ale pri častej zámene sestier, tie, čo znovu prídu, nie sú už také verné v tomto cvičení. Niekoľko sestier dalo tiež takúto odpoveď. „*Milé sestry, povedal P. Vincent, osvojte si toto cvičenie a prevádzajte ho s veľkou úctou. Keď vám pán farár povie: „Milá sestra, tam a tam je chorý, ktorého treba navštíviť,“ povedzte mu: „Dôstojný pán, navštívim ho“* (Coste X, 391-392).

Môžeme si všimnúť aj krátky list P. Vincenta Lujze de Marillac z apríla 1630: „*...pretože máme pomáhať v úľave bližneho podľa našich možností, myslím si, že by ste urobili skutok príjemný Bohu, keby ste navštívili pána farára (vo Villepreux /vilpró/), a ospravedlnili sa mu za to, že ste bez jeho mienky prehovorili k členkám spolku kresťanskej lásky a k dievčatám. Chceli ste urobiť vo Villepreux podobne, ako robievate v Saint-Cloud /sě klú/ a inde a že toto Vás do budúcnosti poučí o Vašej povinnosti, iba ak by nepovažoval za dobré, aby ste v tom pokračovali“* (Coste I, 81-82).

Mohli by sme uviesť mnoho ďalších citátov a odkazov a všetky by dokázali, že pre Pána Vincenta sa vzťah k biskupom, kňazom, duchovným správcom – a cez nich k Cirkvi – zdal podstatný, pre koho chce byť misionárom. Boh poslal Ježiša Krista, On poslal svojich apoštolov a Cirkev posielala nás. V úlohe misionára je potrebné stavať sa do tejto reťaze apoštolskej postupnosti. Ináč by sme napriek našej obetavosti, veľkodušnosti a stupňu začlenenia medzi ľuďmi nemali účasť na misii Ježiša Krista a Cirkvi, neboli by sme misionármi. Skrátka, pre svätého Vincenta misionár je v prvom rade ten, ktorý je poslaný.

II. JE POTREBNÉ POKRAČOVAŤ A NASLEDOVAŤ JEŽIŠA KRISTA

Poslanie Bohom je v misii podstatné. Prvým a jedinečným poslaným bol Ježiš Kristus: „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal...*“ (Lk 4,18).

Vincent de Paul sa cez udalosti cítil poslaným k chudobným. Uvažoval, že Ježiš Kristus pred ním bol poslaný k chudobným ako jedinečný Misionár. A tak odvtedy myslel, že misionár by bol ten, ktorý by pokračoval a nasledoval Ježiša Krista. Sám svätý Vincent, kňazi a bratia Misijnej spoločnosti, dcéry kresťanskej lásky a všetci laici mobilizovaní svätým Vincentom boli a zostávajú misionármi, pretože ako poslaní Bohom pokračujú v misii Ježiša Krista:

„Áno, náš Spasiteľ od nás žiada, aby sme evanjelizovali chudobných. Toto napísal a v tom chce pokračovať cez nás. Je to pre nás veľký dôvod k pokore, keď vidíme, že nebeský Otec nás používa pre úmysly svojho Syna, ktorý prišiel evanjelizovať chudobných a ktorý to prijal za znak, že je Boží Syn a očakávaný Mesiáš. Máme teda veľkú povinnosť voči jeho nekonečnej добрote, aby sme sa s ním spájali v tomto božskom zamestnaní a ďakovali mu za to, že si nás vybral spomedzi toľkých ostatných, hodnejších tejto cti a schopnejších ako my!“ (Coste XII, 79)

„Keby dcéry kresťanskej lásky poznali Božie úmysly s nimi a ako chce byť cez ne oslavovaný, považovali by sa za šťastné a svoj stav za vyšší od rehoľníčok. Nie že by sa nemali pokladať za menej, ale nepoznám rehoľnú spoločnosť užitočnejšiu v Cirkvi ako sú dcéry kresťanskej lásky, ak dobre pochopia im vlastného ducha pre službu, ktorú môžu preukazovať blížnemu. Sestry v nemocnici Hôtel-Dieu a sestry z Kráľovského námestia nie sú také, aké sú dcéry kresťanskej lásky a rehoľníčky spoločne, pretože sa usilujú o službu chorým. Je tu však rozdiel, že ony slúžia doma a pomáhajú len tým, ktorých im privedú, zatiaľ čo vy, vy idete za nimi do domov a pomáhate tým, ktorí by mohli zomrieť bez pomoci, pretože sa neodvážili o ňu požiadať. Týmto robíte to, čo robil náš Spasiteľ. Nemal kde bývať, chodil z jedného mesta do druhého, z dediny do dediny a uzdravoval všetkých, ktorých stretával. A tak, milé sestry, nepoukazuje vám to na veľkosť vášho povolania? Mysleli ste niekedy na to? Čože? Robiť to, čo robil Boh na zemi?!“ (Coste X, 583)

Vidíte to, a tisíce ďalších odkazov by to mohli potvrdiť, že P. Vincent sa staval do línie Ježiša Krista misionára. Toho Ježiša, ktorý dnes pokračuje v evanjelizácii chudobných cez vás. Tým sa všetko stáva veľmi jednoduché pre misionárov, ktorými sme. Pretože máme povolanie ako Ježiš Kristus a tým, že ho nasledujeme, sme misionári, musíme ho teda napodobňovať. Imitácia Ježiša Krista je privilegovaný prostriedok misie.

Táto imitácia – nasledovanie Ježiša Krista podľa sv. Vincenta – nie je v prvom rade taká podľa Tomáša Kempenského (čítavali ho počas stolovania v dome sv. Lazára), ani Bérulla, majstra svätosti. Bolo to misionárske nasledovanie Ježiša Krista, ktoré spočívalo v kráčaní v jeho šľapajach s istotou, že sa dostaneme k chudobným dobrým spôsobom, že sa s nimi stretieme, ako sa s nimi stretol Ježiš Kristus, že ich budeme evanjelizovať a slúžiť im ako Ježiš Kristus ich evanjelizoval a slúžil im.

Podobne ako všetko ostatné v spiritualite sv. Vincenta, aj nasledovanie Ježiša Krista má smer a cieľ: je ním nasledovanie Ježiša Krista pre službu chudobným, zámer osobnej dokonalosti nebol prvý. Nešlo o kopírovanie vzoru, aby sme sa „dostali do neba“, ale aby sme konali ako Ježiš Kristus, aby sme „išli k chudobným“ a slúžili im telesne a duchovne ako to robil sám Kristus: „*Keď sa bude jednať o vykonanie nejakého dobrého diela, povedzte Božiemu Synovi: 'Pane, keby si bol na mojom mieste, čo by si urobil pri tejto príležitosti? Ako by si poučoval tento ľud? Ako by si potešil tohto chorého na duchu alebo na tele?'*“ (Coste XI, 348).

„... Tak, že sa pri rôznych príležitostiach pýtame sami seba: 'Ako sa náš Spasiteľ rozhodol v tej či onej veci? Ako sa správal pri podobnom stretnutí? Čo povedal a čo urobil v podobnej veci? A takto prispôbíme naše správanie jeho zásadám a príkladom. Páni, dajme si takéto predsavzatie a s istotou kráčajme po kráľovskej ceste, na ktorej bude naším sprievodcom a vodcom Ježiš Kristus... Chváľme Pána, bratia, usilujme sa zmyšľať a usudzovať ako on a robiť, čo odporúčal

svojimi slovami a príkladom...“ (Coste XI, 52-53).

Vo svojej konferencii zo 6. decembra 1658 o ciele Misijnej spoločnosti sv. Vincent povedal svojim spolubratom: *“Úmysel Spoločnosti je nasledovať nášho Spasiteľa natoľko, nakoľko to úbohé a chatrné osoby môžu robiť. Čo to znamená? To znamená, že Spoločnosť si predsavzala prispôbiť sa mu v jeho správaní, skutkoch, práci a ciele. Ako niektorá osoba môže zastúpiť inú, ak nemá tie isté črty, správanie, názory? To sa nedá. Je teda potrebné, ak sme si predsavzali stať sa podobnými tomuto božskému vzoru a cítime v našich srdciach túto túžbu a sväté hnutie, hovorím, že potrebujeme usilovať sa prispôbiť mu naše myšlienky, skutky a úmysly“ (Coste XII, 75).*

Sestre Anne Hardemont /ard'mö/ P. Vincent napísal 24. novembra 1658: *„...Ó, sestra, aká budete šťastná v hodine smrti, že ste svoj život strávili pre ten istý cieľ, pre ktorý sa obetoval Ježiš Kristus! A to z lásky, pre Boha, pre chudobných... Aký väčší úkon lásky by sme mohli urobiť, ako celkom obetovať seba, svoje bytie a prácu pre spásu a úľavu trpiacich. Keby ste poznali skutočne, aká budete šťastná, sestra, boli by ste uchvátená od radosti, pretože tým, čo robíte, naplňate zákon i prorokov, ktorí nám kážu milovať Boha z celého srdca a svojho bližneho ako seba samého. A aký môže byť väčší skutok lásky, ako úplne sa obetovať, v stave a službe, pre spásu a úľavu zarmútených. Týmto sa staneme úplne dokonalými!“ (Coste VII, 382).*

8. novembra 1659 povedal P. Vincent to isté, ale inými slovami, sestry Nikole Haran a jej spoločníckam: *„Drahé sestry, je veľmi dobré nerobiť nič iné, ako konať skutky kresťanskej lásky! To znamená cvičiť sa vo všetkých čnostiach spoločne, zjednocovať sa s Ježišom Kristom a spolupracovať s ním na spásu a útechu chudobných. Keby ste poznali vaše šťastie, aké je pred Bohom. Je isté, že práca, protirečenia, bolesti, trpkosti a samotná smrť by sa vám zdali príjemné a žiaduce tak, aké aj sú tomu, kto sa chce stať hodný večných dobier v ďalšom živote“ (Coste VIII, 162).*

Toto všetko zhrňa do dôrazných výrazov: *"Ježiš Kristus je pravidlom Misijnej spoločnosti"* (konferencia z 21. februára 1659, Coste XII, 130) ... Mikulášovi Etienne, klerikovi Misijnej spoločnosti, ktorý odovzdal všetok svoj majetok Misijnej spoločnosti, P. Vincent napísal 30. januára 1656: *„Úprimne Vám ďakujem, drahý brat, za srdečnú a oddanú lásku, ktorú máte k Vašej matke ako každé dobré dieťa, ktoré neprestáva oddane milovať tú, ktorá ho porodila, hoci je škaredá a chatrná. Kiež by sa zapáčilo Bohu udeliť milosť spoločnosti, do ktorej patríte, aby vás vychovala svojím príkladom a cvičeniami k veľkej láske k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorý je naším otcom, matkou a skrátka všetkým“* (Coste V, 534).

Pokračovať v diele Ježiša Krista, nasledovať ho, ísť za ním...: Ten, ktorý si toto neosvojil, nemôže pochopiť misiu podľa sv. Vincenta, ani misionára podľa neho. Predtým ako si misionár posúdi a odhadne svoje metódy, stupeň začlenenia, materiálne podmienky života a služby, prehodnotí si svoju kvalitu vzťahu k Ježišovi Kristovi a vernosť vo svojom nasledovaní Ježiša Krista, v diele ktorého pokračuje.

Z tohto dôvodu sv. Vincent tak zdôrazňuje modlitbu a rozjímanie, ktoré utvára a udržuje kontakt jednak s Ježišom Kristom a z druhej strany s naším životom, našou láskou a záväzkami.

Bolo by zaujímavé rozvinúť vinčentskú koncepciu rozjímania, ale to by bolo príliš dlhé. Aspoň to vám poviem, že tu prinášam skôr náčrt ako výklad o spiritualite. Pre P. Vincenta rozjímanie bolo čisto misionárskou aktivitou, tvoriacu súčasť nie nábožných cvičení, ale misionárskeho života a misionárskeho záväzku. Pre Vincenta de Paul bolo rozjímanie skutočnou revíziou života, chvíľou, kedy sa vedome a jasne obnovoval kontakt medzi Ježišom Kristom a misionárskym životom: *„Nuž, dcéry moje, čo myslíte o tomto spôsobe rozjímania? Povzbudila vás vytrvalosť tohto dobrého predsedu, ktorý by sa mohol vyhovárať na množstvo povinností, ale nespravil to, lebo chcel ostať verný svojim predsavzatiam, však? A vy, moje milé sestry, nemali by ste sa osmeliť a skúsiť splniť úmysly, ktoré má Pán Boh pre vaše*

posvätenie zachovávaním vašich pravidiel? Aj vy si môžete takto konať rozjímanie, to je najlepšie. Veď nerozjímate preto, aby ste mali vzletné myšlienky, či upadali do vytrženia, čo by vám mohlo viac škodiť ako osožiť, ale iba preto, aby ste sa stali dokonalými a pravými dcérami kresťanskej lásky. Vaše predsavzatie má byť takéto: „Idem slúžiť chudobným; mám ísť ku nim so skromnou veselostou, aby som ich potešila a povzbudila. Budem sa s nimi rozprávať ako so svojimi pánmi. Nájde sa medzi nimi taký, ktorý nebude chcieť hovoriť, strpím to. Stáva sa, že zarmútim niektorú spolusestru pri nejakej príležitosti, budem sa toho chrániť. Niekedy mi ona dá príčinu k nespokojnosti, znesiem to. Dotyčná pani ma pokarhá, pousilujem sa nezanedbávať svoje povinnosti a preukážem jej úctu a vážnosť, aká jej náleží. Keď sa stretnem s tou alebo tamtou osobou, vždy mi to prekáža v sebazdokonalení – nakoľko možno, vyhnem sa príležitosti stretnúť sa s ňou. Nazdávam sa, že by ste asi takto mali rozjímať. Nemyslíte si, že je to užitočný a ľahký spôsob? Všetky sestry prisvedčili a náš dôstojný Otec dodal: 'Dobre teda, drahé sestry, úpenlivo vás prosím, takto konajte...' (Coste IX, 30-31).

To je misionárske rozjímanie, ktoré vytvára v živote jednotu: pokúsiť sa predvídať a zväžiť denné udalosti, stretnutia alebo ťažkosti a pokúsiť sa vidieť ich, ako by ich videl Ježiš Kristus, aby sme ich mohli žiť tak, ako ich prežíval on. Toto je rozjímanie misionára alebo dcéry kresťanskej lásky: nie je to chvíľa úniku či extázy, ale úvaha nad životom, plán života a dňa podľa Ježiša Krista a s ním. Pre sv. Vincenta bolo v rozjímaní dôležité predsavzatie. Nebol to spôsob, ktorým sa začínalo rozjímanie, ani spôsob ako ho prežiť. Bol to skôr spôsob, akým sa išlo k chudobným: «*Milujme Boha*, povedal P. Vincent v jednom príhovore, *drahí bratia, ale nech je to námahou našich ramien a v pote našich tváří*».

„Pretože veľmi často toľké úkony lásky k Bohu, ochoty, prívetivosti a ďalších podobných citov a vnútorných úkonov nežného srdca – hoci sú veľmi dobré a žiaduce – sú viac-menej veľmi podozrivé, keď nepredjú do úkonov činnej lásky. „Môj Otec je oslávený práve tým,

že prinášate veľa ovocia“. Na toto si práve musíme dávať pozor. Pretože sú mnohí, ktorí sa navonok chcú zdať pekní a vnútri naplnení vznešenými Božími pocitmi sa zastavia pri tom. Keď prichádza ku skutku, keď sa ocitnú pred príležitosťami konať, náhle zostanú pri tom. Zakladajú si na roznietenej predstavivosti, uspokojujú sa s príjemným rozhovorom, ktorý zakúsili s Bohom v rozjímaní. Dokonca hovoria o ňom ako anjeli, ale keď treba prejsť k činom, keď je treba pracovať pre Boha, trpieť, umŕtvovať sa, poučovať chudobných, ísť hľadať stratenú ovцу, milovať, keď im niečo chýba, prijať choroby alebo inú nepriazeň! Ó, už niet nikoho, chýba im odvaha. Nie, nie, nemýľme sa: naša pravá práca spočíva v konkrétnom skutku. A toto je natoľko pravdivé, že sv. apoštol nám prehlasuje, že len naše skutky nás budú sprevádzať v ďalšom živote." (Coste XI, 40-41)

III. ÍSŤ K CHUDOBNÝM

Tretí podstatný prvok misie je jej podmienka: sociologická. Kto chce byť misionárom podľa svätého Vincenta, musí byť obetovaný chudobným, presnejšie ešte ísť k chudobným.

Teologicky misia nie je vyhradená len chudobným. V Markovom evanjeliu čítame (16,15): „*Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu*“. Misia znamená ohlasovanie spásy pre všetkých. Mať účasť na tomto hlásaní v nejakom životnom prostredí znamená pracovať pre misie, byť misionárom.

Sledovali sme kroky Vincenta de Paul a jeho spôsob vstupu do evanjelia dverami sv. Lukáša (4,18). Vincenta ohromila opustenosť chudobného jeho doby, aj od spoločnosti, aj od Cirkvi. Preto ho zachytilo Ježišovo slovo, vzal doslova Izaiášove slová: «*V našom povolaní sa stotožňujeme s naším Pánom Ježišom Kristom. Hlavným dôvodom jeho príchodu na svet je pomoc a starosť o chudobných. A keby sme sa ho priamo spýtali: „Pane, prečo si prišiel na svet?“ odpovedal by: „Pomáhať chudobným“... A ešte niečo? „Pomáhať*

chudobným...“» (Coste XI, 108).

Hľa! Podľa slov sv. Vincenta Ježiš Kristus na zemi nerobil nič iné, len pomáhal chudobným. Je to zaiste trochu krátka exegéza, ale odhaľuje tajomstvo mimoriadnej dynamiky svätca, ktorý sa usiloval správne zacieliť svoje úsilie. Pre Vincenta de Paul všetko bolo zamerané na evanjelizáciu chudobných. Pre neho bol misionárom ten alebo tá, ktorý(á) bol(a) poslaný(á), pokračoval(a) v misii Ježiša Krista a išiel(išla) k chudobným. Často upresňoval, že ide o skutočne chudobných, ekonomicky i materiálne. Pre neho mohol byť misionárom hocikto – muž či žena, kňaz či laik – a mohol byť ním na každom mieste a v každej situácii za jedinej podmienky, že za „hlavnú úlohu“ bude mať približovať a prinášať spásu skutočne chudobným tak, ako to robil Ježiš Kristus.

Ani pre svojich duchovných synov, ani pre svoje duchovné dcéry svätý Vincent nemal v úmysle iné sociologické prostredie pre realizáciu misionárskeho povolania. Keby sa vzdialili od chudobných, tak by to pre nich znamenalo nenapraviteľne odporovať a zapierať misionársku povahu ich povolania. Misia, ktorá nie je pre chudobných, nie je misiou pre deti sv. Vincenta. Naopak, každá misia, hocijaká, akonáhle je pre chudobných, tak je aj pre nich. Nezáleží, či sa jedná o nemocnicu, alebo jednoduchú školu na vidieku alebo v meste, o nájdené deti alebo utečencov, francúzskych či madagaskarských... akonáhle ide o skutočne chudobných a duchovní synovia a dcéry sv. Vincenta sú k nim poslaní ako Ježiš Kristus, tak sú určite misionármi tak, ako si to predstavoval ich Otec, zakladateľ.

Tu znovu objavujeme témy, ktoré sa nám stali známe, pretože sme sa s nimi stretali u sv. Vincenta. Podľa neho, povaha a kvalita misionára nie sú späté so životným prostredím alebo kategóriou, krajom alebo nejakou pastoračnou špecializáciou či metódou. Avšak táto kvalita a povaha sú vyhradené tým, ktorí obetujú svoj život pre chudobných, pre skutočne chudobných bez rozdielu, akí sú a kde sú.

V skratke: aby niekto bol misionárom podľa sv. Vincenta, je

potrebné:

- byť poslaný Bohom a Cirkvou,
- nasledovať Ježiša Krista, vzor misionára,
- ísť k chudobným a len k nim.

IV. ABY ICH EVANJELIZOVALI

V r. 1617 sv. Vincent sa najskôr stretol s duchovnou a morálnou biedou chudobného, ktorého najskôr videl ako opusteného Cirkvou. Najskôr si kládol otázku o „spáse chudobných ľudí na dedinách“, toto ho hlboko poznačilo.

Po tom, ako poslal do Ríma Františka du Coudrai /dü kudré/, ktorého poveril získaním schválenia Misijnej spoločnosti, napísal mu v roku 1631: *„Máte im dokázať, že chudobný ľud sa vystavuje večnému zatrateniu, pretože nepozná to, čo je potrebné pre spásu a nespovedá sa. Keby jeho Svätosť poznala tie potreby, nemala by pokoj, kým by neurobila všetko možné, aby sa to napravilo. Práve naše vedomosti o tomto všetkom boli dôvodom na založenie Spoločnosti, aby sme tomu odčinili. A aby to bolo možné urobiť, je potrebné žiť v kongregácii...“* (Coste I, 115).

Svätý Vincent bol tým zaujatý: prvoradá je spása chudobných ľudí. Po Gannes /gan/ ho Châtillon /šatijö/ skonfrontoval s fyzickou a materiálnou biedou, ale cieľom číslo 1 stále zostávala spása, ktorú treba dosiahnuť evanjelizáciou chudobných. Pre kňazov Misijnej spoločnosti tu nenastávala žiadna ťažkosť. Ani pre dcéry kresťanskej lásky. Podľa sv. Vincenta, dcéra kresťanskej lásky, ktorá by neevanjelizovala, nebola by misionárkou. Dcéra kresťanskej lásky, ktorej prvou starostou by nebola spása chudobných, nebola by misionárkou. Poznáte mnohé texty, v ktorých P. Vincent pripomína túto prvú pravdu: *„Láska dcér kresťanskej lásky sa neprejavuje iba v nežnosti, je činná, pretože sestry účinne slúžia chudobným telesne a duchovne. Ste povinné naučiť ich dobre žiť, opakujem, milé sestry,*

dobře žít. Právě v tomto spočívá rozdíl mezi vámi a rehořníčkami, které slůžia chudobným telesne, ale ich nepoučujú, čo je vlastne hlavné. Ale, Bože môj, nehovorme viac o tom! Ó, Spasiteľu! Dcéra kresťanskej lásky nemá slůžit chudobným iba telesne, ona ich má, na rozdiel od ostatných – aj poučovať. V tomto ohľade robíte viac ako sestry v Hôtel-Dieu /otel djó/ a z Kráľovského námestia. Okrem toho vyhľadávate chorých v ich domoch, čo nikto nerobí a nerobila dosiaľ žiadna rehoľa, lebo sa uspokojili s tými, ktorých im bol poslal. Vy teda môžete prinášať chudobným chorým dvojaký pokrm: telesný a duchovný...” (Coste IX, 593).

Tak je to veľmi jasné: dcéra kresťanskej lásky je misionárkou v miere, v akej oproti sestram z Hôtel-Dieu a Kráľovského námestia, evanjelizuje chudobných.

Ako? Zaiste dobrými slovami... P. Vincent podnecuje rôzne spôsoby – v súčasnosti ťažšie na uskutočnenie, pretože 17. storočie bolo obdobím kresťanstva – slovami požehnania, ale predovšetkým príkladom, dobrotou, úctou a láskou, ktoré sa dali spoznať cez službu a dávali chudobným predstavu o добрote a láske, ktorú má k nim Boh: *"Robiť takto, hovorí sv. Vincent, znamená evanjelizovať slovami a skutkami a to je najdokonalejšie"* (Coste XII, 73).

Tejto evanjelizácii v pote tváre a námahou ramien, ktoré pomáhajú, rukou, *"ktorá má byť v zhode so srdcom"* (Coste XI, 77)... sv. Vincent určil veľmi významné miesto pre kňazov Misijnej spoločnosti, ako aj pre dcéry kresťanskej lásky.

Evanjelizovať znamená ohlasovať radostnú zvesť chudobným. Tou dobrou novinou je, že Boh ich miluje a chce ich spasiť. Ustlať posteľ, očistiť ranu, dať jesť chorému láskavo, úctivo, to je možno najdokonalejší spôsob ako hovoriť chudobnému o Božej láske a zvestovať mu evanjelium: „Robiť takto znamená evanjelizovať“.

Toto sú podstatné prvky misionárskeho stavu, štyri požadované podmienky, aby sme mohli byť misionármi podľa ducha svätého Vincenta:

- byť poslaným...
- nasledovaním Ježiša Krista...
- k chudobným....
- aby im ohlasoval radostnú zvesť.

Podmienka ekleziálna, mystická, sociologická a pastorálna: na tieto štyri roviny sa musíme pravidelne spytovať, my osobne a v našich komunitách, aby sme sa opätovne pravdivo stavali k misii.

P. Ján MORIN, CM

Srdce svätého Vincenta: dejiny jeho uchovania

Pri smrti Vincenta de Paul, chirurgovia mu vybrali srdce, aby ho uchovali k úcte a všeobecnému uznaniu, ako aj k uctievaniu a modlitbe veriacich, keď Cirkev prehlási toto srdce za znamenitú relikviu svätca.

Vojvodkyňa z Aiguillon /egijõ/ darovala strieborný relikviár pre srdce P. Vincenta. Schránka merala 35 cm do výšky, zatiaľ čo samotné srdce malo rozmery 22 cm x 15 cm. Relikviár mal uprostred otvor vo forme srdca, ktorý umožňoval vidieť a uctievať relikviu. Srdce a schránka boli nábožne uchovávané vo svätom Lazáre, v jednej obyčajnej skrini, ktorá bola starostlivo zatvorená.

14. júla 1729, Svätý Otec slávnostne prehlásil Vincenta de Paul za blahoslaveného. Na sviatok, 27. septembra 1729, jeho srdce bolo vytiahnuté z tmavej samoty, aby sa slávnostne objavilo v kostole sv. Lazára. Neskoršie, aj jeho telo zatvorené v nádhernej schránke, spočinulo na oltári tohto kostola. Srdce našlo miesto na tom istom oltári ešte skôr ako telo, až do roku 1790.

13. júla 1789: plienenie v dome sv. Lazára. P. Cayla de la Garde /kela d'la gard/, generálny predstavený, z opatrnosti zveril relikviár vojvodkyne z Aiguillon, spolu s pokladom pánu Sicardimu, prvému asistentovi Misijnej spoločnosti a direktorovi dcér kresťanskej lásky.

1. septembra 1792: únos schránky do mincovne. P. Cayla de la Garde dovolil P. Sicardimu odnieť srdce do Turína s prísľubom vrátiť ho generálnemu predstavenému, akonáhle bude Misijná spoločnosť znovu ustanovená vo Francúzsku. Mal ísť do Turína s dvomi

spolubratmi. Spolu s týmito tromi kňazmi CM odchádzali aj 4 dcéry kresťanskej lásky založiť dom v Turíne: sestra Maltret, sestra služobnica a sestry Calasson, Jolié /žoljé/ a Lespinasse /Iepinas/.

Srdce P. Vincenta, niekoľko kusov jeho oblečenia, medzi iným sutana, atď. boli zamiešané do batožiny sestier a všetko zabalili. Aby ľahšie uchránili relikviár a jeho relikviu pred nevhodnými prehliadkami, P. Sicardi mal nápad vyrezať otvor vo forme srdca v listoch hrubého zväzku (2. zväzku) diela nazvaného «Životopis svätých» od R. P. François Géry, z rádu minoritov. Tento zväzok býval v jedálni Sv. Lazára, pretože na konci knihy, zvnútra obalu čítame hore tieto slová: «zoznam životopisov, ktoré sa majú čítať v jedálni» a je tam spísaný zoznam od júla do decembra. Priehlbina veľmi dobre zodpovedala relikviáru a nádherne sa tam dala vložiť. A tak ju tam ľahko ukryli a navonok nebolo nič vidieť.

Turín: počas troch mesiacov srdce zostalo vystavené na oltári malého oratória sestier. Relikviár cestou utrpel veľa otrasov. Srdce už bolo prirodzene zoschnuté, odlomili sa z neho drobné kúsočky, ktoré odpadli, keď kládli relikviár na oltár. Sestry ich zozbierali do štyroch malých relikviárov.

Po návrate P. Sicardiho, ktorý bol neprítomný tri mesiace, sestry mu ukázali štyri malé relikviáre, v ktorých boli kúsočky odpadnuté z veľkého strieborného relikviára. Konštatoval na ňom škáru a dal zvariť relikviár pre Misijnú spoločnosť. Sestrám nechal štyri malé relikviáre.

1796: sestry boli nútené stiahnuť sa do Viedne v Rakúsku. Tu si dali (na relikviáre) pečať Misijnej spoločnosti, ktorú si sestry zadovážili.

1797: sestry žiadali pohostinnosť v Poľsku a každá si odniesla svoj relikviár.

1799: sestry boli v Čechách.

1801: po revolúcii sestry povolala sestra Deleau /d'ló/ do Francúzska.

ČO SA STALO SO SRDCOM SV. VINCENTA?

Srdce zostalo v Turíne. 1. januára 1805, Kardinál Fesch /feš/, lyonský arcibiskup, strýko cisára Napoleona I. napísal turínskemu arcibiskupovi, aby vrátili srdce Vincenta de Paul a prosil ho, aby o tom spísal zápisnicu. Arcibiskup dal z relikviára oddeliť srdcovú komoru, ktorá je odvtedy v Turíne. Relikviár uložili naspäť do vyrezanej knihy, ktorá slúžila za ochranu, keď bola prenášaná z Francúzska do Turína. Zväzok opäť obohatený o svoju relikviu bol odovzdaný generálovi Menou /menu/, guvernérovi Piemontu, spolu so zápisnicou a listom od arcibiskupa pre Kardinála Fesch.

Lyon: Kardinál Fesch takto dostal pre svoj primaciálny kostol srdce sv. Vincenta. Táto relikvia patrila právom Francúzsku. Bonaparte ju nemohol vrátiť tomu, komu patrila, pretože Misijná spoločnosť nebola po revolúcii znovu ustanovená; preto ju odovzdal svojmu strýkovi, lyonskému arcibiskupovi z dôvodu, že Vincent de Paul bol farárom v jeho diecéze (pozn. prekl. Châtillon /šatijõ/).

Odobzдание relikvie sa uskutočnilo v Lyone so všetkými formalitami určenými posvätnými kánonmi. Kardinál Fesch ju dal umiestniť do kaplnky svojej metropoly, ktorá bola neskôr osobitne zasvätená svätému Vincentovi de Paul a kaplnka sa tak i volá.

Aj v súčasnosti sa tam uctieva dosť veľký kúsok z tohto srdca. Samotná relikvia, kvôli svojej hodnote, bola vyňatá z trezoru. Kúsok srdca pokrytý jemným filmom, má plochu 5 až 6 cm zo strany a sa nachádza v striebornom relikviári, ktorý darovala vojvodkyňa z Aiguillon. Relikviár je pokrytý vypuklým sklom, úctivo spočíva v gotickej kaplnke ozdobenej portrétom svätca.

Generálny vikár Courbon /kurbõ/ postúpil domu dcér kresťanskej lásky vo farnosti svätého Jána (primaciálny) knihu, ktorá slúžila na uchovanie uctiewanej relikvie a na jej prevoz z Paríža do Turína a z Turína do Lyonu. Tento vzácny dar má sprievodný certifikát.

Dcéry kresťanskej lásky dali vytlačiť po latinsky a po francúzsky

nasledovný nápis a umiestnili latinský nápis do vnútra a na poklop plechovej schránky, ktorá slúžila za obal zväzku, zvonku nalepili francúzsky preklad.

Nápis znie:

«Srdce nášho otca Vincenta de Paul, veľkého svätca, počas svojho života mimoriadne preniknutého vrúcnou láskou k Bohu, ktorého vyhľadávali samotní králi, aby im pomáhal svojou múdrosťou a osvietením na ich radách, tak nežne milovaného chudobnými a nešťastnými ako svojho dobrodinca a otca, a tak uctievaného všade ako apoštola a šíriteľa viery, bolo uchovávané vo vnútri - akoby v úkryte - tejto knihy, ktorá ho prechovávala a sa napĺňala akoby posvätným výtokom, osobitnou nebeskou ochranou a preto, aby bola pre nás navždy predmetom úcty. Tento poklad unikol lúpeži a zneucteniu nepriateľov posledného storočia, ktorí všetko ničili.

Nech táto kniha, ktorá uchovávala taký svätý poklad, je navždy predmetom našej úcty.»

Túto knihu, ktorá obsahovala srdce svätého Vincenta de Paul, odovzdala generálnej predstavenej, sestre Rogé /rožé/, sestra Blandína Delort /d'lor/, vtedajšia vizitátorka Lyonskej provincie, pri príležitosti 100. výročia od smrti svätej Kataríny Labouré, ktoré sa slávilo v r. 1976 vo Fain-les-Moutiers /fě le mutjé/.

V súčasnosti sa nachádza v archívoch Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, v Paríži, na ulici du Bac, č. 140.

Sestra Claire HERRMANN
Dcéra kresťanskej lásky

„Urobte všetko, čo vám povie“

**Mária sa neobracia na Ježiša
so skutočnou prosbou.**

Hovorí len: „Nemajú vína“.

Mária všetko prenecháva na Pánovo rozhodnutie.

**V Nazarete odovzdala svoju vôľu Bohu tým,
že ju ponorila do jeho vôle.**

**„Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane
podľa tvojho slova!“**

Toto je jej stály hlboký postoj.

A tak nás aj učí modliť sa:

**pred Bohom nepresadzovať svoju vôľu a svoje túžby,
hoci sa nám dajú dôležité a rozumné,
ale predkladať mu ich
a nechať ho rozhodnúť sa, čo chce urobiť.**

Od Márie sa učíme

**dobrote pripravenej pomáhať,
ale aj pokore a veľkodušnosti prijať Božiu vôľu,
dôverovať Bohu s istotou,
že bez ohľadu na to, aká bude jeho odpoveď,
bude pre nás dobrom,
mojím skutočným dobrom.**

**Benedikt XVI.
Homília z 11. 9. 2006**

O B S A H

Duchovný život

- 2 List k 1. januáru 2013
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 7 Vchádzať tesnou bránou: Rok viery a vinčentská cesta
Novoročná prednáška v Materskom dome, ul. du Bac
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 12 Duchovná obnova na konci roka 2013
P. Patrick Griffin, generálny direktor
- 22 List k 2. februáru 2013
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 35 „Nerozdelené srdce“
Nádej a útecha
P. Patrick Griffin, generálny direktor

Súčasný výzvy

Dnes s našimi Zakladateľmi

- 44 Peruánska provincia: Rozsievачky nádeje medzi naším ľudom
Komunita v Caja

Aktuality z provincií

Svedectvo sestier

- 48 Provincia San Sebastián:
Komunita Egunon Etxea – Bilbao
Sr. Maika Aguirre, DKL

Dejiny Spoločnosti

Pramene a aktuality

- 51 Misia podľa sv. Vincenta, misionára
P. Ján Morin, CM
- 69 Srdce svätého Vincenta: dejiny jeho uchovania
Sr. Claire Herrmann, DKL